MARIE COSTES

Explozie pe Minerva

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Betty împinse ușa cu umărul și intră în mica încăpere pardosită cu dale strigând:

– Și iată ultima serie!

Ea puse tava grea plină cu instrumente lângă chiuveta unde Joan termina de spălat mâinile.

– Iarăși! Dar credeam că au terminat! Vei vedea că la ora două vor fi încă acolo. Ca ieri...

– ... Și ca alaltăieri, sfârși Betty cu un mic râs fericit.

– S-ar spune că plutești de fericire!

– Bineînțeles, deoarece îmi place acest spital. Avem noroc, să știi. Este spitalul cel mai modern care a fost construit în ultimul timp. Amintește-ți stadionul din Bradford, cu toți acei arși. Dacă acest serviciu nu exista, toți

băieții aceia ar fi fost morți la ora asta Și îmi plac toți cei care lucrează aici, chiar și de tine. Ascultă, dacă vrei ca totul să fie gata când se va porni sterilizarea, ar face mai bine să se grăbească.

Joan își privi prietena.

Hotarât lucru, fata asta avea darul de a repune lucrurile la locul lor, să nu dramatizeze situația și mai ales să nu-și piardă niciodată buna dispoziție contagioasă. Micuță, durdulie, pistruiată, cu șuvițe de păr roșcat scăpând de sub boneta ei albă îngrijit strânsă pe frunte, făcea plăcere s-o vezi.

– Ai dreptate, la treabă.

Cot la cot, reîncepură să lucreze, trecând obictele sclipitoare de metal sub jetul de apă de la robinet, periindu-le, apoi așezându-le într-un recipient mare.

Joan și Betty își efectuau stagiul la sala de operație, dar atât una cât și cealaltă erau folosite mai adesea la aceste lucrări pregătitoare pentru buna desfășurare a unei operații.

– Dacă tu crezi că vom putea învăța ceva! reluă Joan. Instrumente la spălat, cărucioare de împins, iar cât despre bolnavi, nu-i vedem niciodată. Sau aproape.

– Continuă să bombăni. Știi, nu cu mult timp în urmă, nu se aruncau mănușile de cauciuc! Se spălau, se dădeau cu talc, se...

– Nu văd ce te face atât de fericită? Ce ai în dimineața asta?

– Eu?

– Da, tu, Betty Duncan.

– Nimic special. Vara este aici, soarele strălucește, este vineri și voi merge la malul mării la un picnic familial.

– Familia! Dar spune-mi, l-ai văzut pe cel nou?

– Care cel nou?

– Noul chirurg. Azi trebuia să-și ia postul în primire, nu?

– L-am văzut, răspunse Betty, deodată foarte atentă la lucrul pe care-l făcea.

– Tu o faci dinadins sau ce? Cum este? Este încă unul din acei tipi care se cred Dumnezeu tatăl? Este oare la fel de îngrozitor ca doctorul

Parker? Acela, pe platforma lui, trebuie că se amuză și mai puțin decât de obicei. Haide, Betty! Spune-mi, ce vârstă are? Este căsătorit? Este frumos?

– Ia te uită, câte întrebări! Cum aș putea să știu toate astea?

– Ai intrat în sala de operație, nu? Spune-mi cel puțin cum arată.

– Ei bine, începu cu un aer foarte serios Betty, nu este foarte înalt, aproximativ un metru șaptezeci, ochi foarte limpezi, păr castaniu-închis. Iată.

– Cum, iată! explodă Joan aruncând o pensă care ateriză cu zgomot în chiuvetă.

O privi pe prietena ei și văzu gropițe apărând în obrajii ei plini.

– Ce-am spus atât de nostim?

– Nimic, o asigură Betty înainte de a continua: așadar, nu foarte înalt, îmbrăcat în verde, pălărie verde, cizme verzi...

– Ah! Deci așa este. Nu l-ai văzut venind. L-ai văzut îmbrăcat doar în bluza lui de chirurg. De ce n-ai spus-o mai devreme? Este elegant, cel puțin?

– Pantalon alb, vestă albă, cămașă albă, pantofi albi...

– Ce-i asta? Omul invizibil, un zugrav, un campion de tenis?

– Îți povestesc ceea ce am văzut, spuse Betty cu calm. Și pot chiar să-ți garantez că totul era de o calitate excelentă.

– Și în sala de operație, a spus ceva? Are o voce, totuși!

– Voce normală, puțin gravă, poate, dar agreabilă. A spus „Clește, vă rog“, „Comprese“, „Mulțumesc“. Ieșind, a adăugat: „Pe luni, doctore Douglas“. Haide, să terminăm. Timpul trece, frumoasa mea.

O voce le întrerupse:

– Știți unde pot să-l găsesc pe doctorul Walter?

Cele două infirmiere se întoarseră amândouă, păstrându-și mâinile ude deasupra chiuvetei de faianță. Betty închise robinetul din care apa curgea cu un zgomot de cascadă.

O tânără femeie împinsese ușa și-și vârâse capul înăuntru.

Joan îi remarcă ochii de culoare deschisă, părul castaniu prins sub boneta verde, nasul scurt și gura largă, nerujată.

– Doctorul Walter? repetă Joan, ca și cum era prima dată când auzea acest nume. Este cu siguranță în biroul lui.

– Este exact ce gândeam și eu spuse tânăra femeie zâmbind. Sunt nouă aici, știți, și nu știu unde se află acest birou.

– La etajul de dedesubt. Numele lui este pe geam.

Cu un scurt mulțumesc, ușa se închise fără zgomot.

Betty își privi prietena cu uimire.

– De ce ai fost atât de tăioasă?

– Eu?

– Etajul de dedesubt, numele pe ușă. Este simpatică, pentru cineva care abia apare!

– Am fost surprinsă, asta-i tot. Am fost într-adevăr dezagreabilă?

– Din nefericire, da.

– Îmi pare rău. Cu atât mai mult cu cât este grozav de...

– ... frumoasă, spune-o! Păcat.

– De ce păcat?

Betty izbucni în râs și în obraz îi apărură din nou gropițele.

– Pentru că dacă ar fi fost mai amabilă, aș fi putut...

– Ai fi putut ce?

– Să te prezint doctorului Sharon Douglas, proaspăt numit chirurg asistent în locul sumbrului doctor Parker.

– Vrei să spui că această fată este micul tău chirurg?

– Exact.

– Și el... Ea are într-adevăr pantofi de tenis când vine la lucru?

– Mocasini din șevro, draga mea. Moi, albi.

Capitolul 2

Sharon Douglas străbătea încet culoarul larg, puternic luminat. Îngrijirile terminate, masa distribuită, câteva cărucioare așteptau să fie împinse spre ascensor. Se opri în fața unei uși de sticlă mată pe care era scris cu litere aurite numele doctorului Frank Walter și bătu.

– Sharon! exclamă Walter, deschizând brațele. Ce mai faci? Ești minunată! Voiam să te văd îndată ce soseai, dar mi s-a spus că ai alergat direct la blocul operator și aveam mult de lucru! Nu poți să știi cât de mulțumit sunt că faci parte din echipă! Haide, povestește-mi! Dar așteaptă! Lasă-mă să te privesc!

Cu un zâmbet, tânăra femeie se lăsă privită în liniște. Walter o cerceta cu o privire lacomă. Îl știa afectuos, impulsiv, fericit să trăiască, îndrăgostit nebunește de tânăra lui soție, gelos pe puștii lui și făcând mereu pe donjuanul nefericit.

– Admirabilă! Mereu la fel de frumoasă! Ce pierdere, pentru noi doi. Ar fi putut să meargă, sunt sigur!

– Despre ce pierdere vorbești? întrebă Sharon, așezându-se. Despre frumoasa dragoste pe care am trăit-o când eu aveam doisprezece ani și tu treisprezece?

– A trecut atât de mult de atunci? Bine, să fim serioși. Ce spui despre numirea ta? Cunoșteai Aberdeen? Dar, bineînțeles, ce prost sunt! Vei vedea că o s-o duci bine aici. Băieții sunt simpatici, împrejurimile superbe...

Sharon zâmbea, întrebându-se dacă va reuși să întrerupă acest val de cuvinte.

– Ce-ar fi să-mi vorbești puțin despre spital?

– Spitalul? întrebă Walter, reluându-și locul în spatele biroului său. Ai văzut blocul operator? De fapt, ce ți s-a dat în această dimineață?

– Nimic senzațional. O arsură ușoară la un copil. Dar continuă.

– Bine.

Medicul se răsturnă în fotoliul lui.

– Nu te aștepta să-ți prezint toată marea familie. Este ca pretutindeni. Ne obosim veseli picioarele. Dar personalul este competent, bolnavii cumniți, urgențele nu prea numeroase...

– Vom vedea. Dar un lucru mă frământă: John Parker. Cum a primit mutarea lui?

– Parker? repetă Walter, deodată jenat. Ascultă, să vorbim despre altceva. Dacă nu era nevoie de un medic pe această platformă de foraj, n-ai fi avut acest post și...

– Știu, spuse încet Sharon, dar el este cel trimis acolo și asta schimbă o mulțime de lucruri. Mai întâi, am impresia că-i iau locul, și apoi, detest această idee cu platforma. Aceste locuri m-au speriat întotdeauna de moarte. Știi că acolo există cam de zece ori mai multe riscuri decât într-o mină?

– Știu de asemenea că cei care lucrează acolo sunt voluntari, foarte bine plătiți și

adesea la fel de mândri de lucrul lor ca și astronauții. Nu trebuie să ai vreo remușcare, John era voluntar. Și să nu crezi că plecarea lui acolo este o sancțiune. Compania ne-a cerut un medic. John era singurul celibatar și avea nevoie de bani. Oricum, este nefecirit oriunde. Nu va fi mai mult acolo decât aici. Știu că este mai puțin excitant decât să te îmbarci pentru Emirate sau Brazilia, dar decizia a luat-o singur. Fără nici o presiune din partea noastră.

Cu un gest brusc, Sharon își scoase boneta care-i ascundea părul. Își scutură capul și o masă castanie se rostogoli peste obrajii ei.

– Tu știi cât de prost stă cu sănătatea. Într-adevăr, nu era un loc pentru el.

– Este un maniac! strigă Walter accentuând cuvintele. Abia dacă scotea eșarfa când opera. Să muncească din greu un timp nu poate decât să-i facă bine.

– De ce spui din greu?

Frank Walter luă un creion dintr-un pahar colorat pus pe biroul său și-i îndreptă vârful spre tânăra femeie, ca și cum dorea să-i vâre mai bine în cap fiecare cuvânt.

– Iată: Kenneth Mc Koy, inginerul responsabil, a anunțat că acest foraj este cel mai greu, cel mai periculos care i s-a încredințat vreodată. Că această platformă era veche, roasă de sare, rău concepută, primejdioasă. Direcția a încercat să-l oprească, dar Mac Koy s-a încăpățânat. Cunosc acest gen de bărbat: are sentimentul orgoliului de a se simți indispensabil.

– Poate chiar sunt, spuse Sharon.

– Și să-ți spun ideea lui de geniu, continuă Walter fără să asculte: a luat contact cu unul din vechii lui prieteni cu care a făcut foraj acum vreo zece ani. Acesta fusese rănit sau se săturase până peste cap, nu știu, totuși a deschis o sală de gimnastică frecventată aproape numai de băieții care au făcut și ei foraj: mecanici, scafandri. Îi antrenează ca pe bolnavi, vorbesc despre frumoasele timpuri trecute, se îmbată criță cu ei. Și de acolo își recrutează Mac Koy oamenii.

– De ce nu? întrebă Sharon. Nu cred că este o muncă de copii din corul bisericii. Dar ceea ce nu înțeleg, este că l-ai lăsat pe John să plece.

– Era la curent. Era atât de arţăgos, furios pe întregul serviciu, pe spital, pe întreg pământul, încât a acceptat această ofertă ca pe un cadou, spunând că nu putea fi mai defavorizat acolo.

– Este o poveste ridicolă!

Sharon se ridicase şi Walter aruncă o privire siluetei suple care se ghicea sub bluza amplă.

– Cam aşa este, încheie el. Tu eşti aici, el este acolo, şi nimeni nu va muri din asta.

– Ai face mai bine să nu mai vorbeşti. Îmi va fi greu să privesc marea fără să mă gândesc la toate astea.

– Aminteşte-ţi, nimeni nu l-a obligat să plece. Era liber să refuze.

Brusc neliniştit, se ridică la rândul lui:

– Sharon? Îmi porţi pică? Vom lucra sub acelaşi acoperiş, ştii?

– Şi atunci?

– Şi atunci, nu trebuie să existe nici o neînţelegere între noi. De acord?

Ea îi întinse o mână şi Walter i-o strânse cu afecţiune.

– Ah! Sharon!

– Ah! Sharon, repetă ea izbucnind în râs. Dacă n-aș avea soție, copii, câine, soacră...

– Foarte bine, răutate. Fugi. Numai dacă...

– Simt că urmează o propunere necuviincioasă.

– Dacă promit că n-o să-ți fac curte, ai accepta să cinezi cu mine?

– Mica ta familie nu te așteaptă?

– Pleacă în weekend. Mă duc și eu vineri seară. Atunci, ești de acord?

– De acord, donjuan. Pe diseară.

***

Găsiră o masă într-un mic restaurant foarte aproape de catedrala Saint Mechar, la primul etaj al unei vechi case din granit. Au sosit după o scurtă răpăială și apusul soarelui scânteia pe pietrele fațadei.

Sharon se arătă uimită de priveliște și Walter se umflă în pene ca și cum avea vreun merit.

Față în față, făcură comanda. Walter, cu bărbia sprijinită visător într-o mână, o privea pe tânăra femeie. Luminile lumânărilor o aureolau pe Sharon cu o frumusețe mai blândă, mai vulnerabilă. El privi spre inelarul ei și constată că verigheta dispăruse.

– La urma urmei, întrebă el, cât timp ai fost căsătorită? Trei ani?

– Puțin mai mult.

– Nu vrei să vorbești despre asta?

– Toate astea mi se par atât de îndepărtate, acum!

Își duse mâna la urechea stângă, scoase un cercel de argint pe care-l puse pe masă.

– Este un cadou pentru mine?

– Nu, spuse Sharon zâmbind. Mă deranjează.

– Este ciudat, să știi. Îndată ce încerc să vorbesc despre tine, dai explicații încâlcite. Nu este prima dată când o remarc. Dacă preferi, putem totuși vorbi despre mine: isprăvile mele în sala de operații, scorurile mele fabuloase la tenis...

– Ai milă! Nu!

– Atunci? Știi că practic nu te-am revăzut de la căsătoria ta. Ai refuza să-ți faci pomană cu câteva mărturisiri unui nefericit, bolnav de curiozitate?

Sharon păru că se închide în ea și Walter regretă o clipă că insistase. Dar tânăra femeie sfârși prin a-și regăsi zâmbetul.

– Un divorț, este întotdeauna un eșec, știi? Amândoi eram foarte tineri... Eu abia terminasem studiile. Nu știam nimic despre mediul spitalicesc, și-mi imaginam o lume magică, un loc aparte, unde tot ce purta o bluză albă...

– Sau verde.

– ... Sau verde, avea ceva fascinant. Ca și cum singurul fapt de a purta această bluză ne conferea puteri imense, haruri nelimitate. Cred că eram foarte orgolioasă, pur și simplu. Credeam că pot face miracole.

– Și ai lăsat-o mai moale foarte repede?

– Ca tine și ca alții, presupun. Treptat. Amintește-ți cât eram de mândri, la început, să fii admis între cei atotputernici!

– În acel moment l-ai cunoscut...

– Pe Kevin. Da.

Sharon reluă mica bijuterie de pe fața de masă și o jucă între degete cu un aer absent. Walter îi remarcă finețea, frumusețea mâinilor, și scoase un oftat.

– Era medic, nu?

– Da, reluă ea. Era puțin mai în vârstă decât mine, dar deborda de încredere în el. Îmi părea teribil de competent – în timp ce nu știa fără îndoială mai mult decât mine.

Făcu o mică pauză, apoi continuă:

– Când intram într-o sală, îmi amintesc că bolnavii nu-l priveau decât pe el. Și eu mă plasam întotdeauna cuminte în retragere, ca o elevă atentă lângă profesorul ei drag.

– De ce n-a mers căsătoria voastră?

– Din cauza atitudinii mele, desigur: cred că așteptam prea mult de la Kevin. El ar fi preferat fără îndoială să-i țin piept. Cuplurile se supun unor alchimii bizare...

– Eu o știu foarte bine! exclamă Walter. Fiecare în colțul lui face micul său „Război și Pace“. La noi, întotdeauna, Clara deschide ostilitățile.

– Și atunci? răspunse Sharon, amuzată.

– Și atunci, fie las să treacă furtuna, fie atac și eu.

– Dar asta trebuie să fie infernal! Și-mi spui aceste enormități cu un zâmbet liniștit!

– Fiindcă atunci când obosim să ne aruncăm tot felul de lucruri în față, suntem atât de epuizați încât se instalează calmul și apoi, după furtună, totul redevine liniștit, încât ne credem în paradis.

Pentru Sharon, această viziune asupra căsătoriei semăna mai curând a iad.

– Și ce gândesc copii? Nu se tem de certurile voastre?

– Haide, nu sunt certuri! Sunt mai mult sau mai puțin schimburi de cuvinte puțin zgomotoase, nimic altceva. Ne privesc ca pe doi actori într-un duet – nu foarte convingători, desigur, dar se mulțumesc să aibă răbdare, așteptând să se termine ședința.

Chelnerul venea să le aducă vinul pe care-l comandaseră. Walter îi turnă lui Sharon într-un pahar. Ea își înmuie buzele, primind cu

ușurare această diversiune care-i permitea să nu spună nimic. Era departe de a se considera o celibatară nesimțitoare, dar perspectiva unei existențe ca aceea pe care i-o descrisese chirurgul n-o încânta deloc.

Pierdută în contemplarea flăcării lumânărilor de pe masa lor, evocă încă o dată întâlnirea ei cu Kevin.

***

Părăsise Scoția fără regrete. După studiile ei, simțea că era timpul să facă bilanțul. Acest stagiu spitalicesc care i se oferea la Victoria, în Camerun, îi va permite să ia puțină distanță.

Cineva venise s-o întâmpine la aeroportul din Douala și îndată ce pusese piciorul pe pasarelă, când respirase prima dată mirosul Africii, fusese sigură că această țară intrase în inima ei și n-o să mai iasă niciodată.

În timpul drumului dintre Douala și Victoria, făcea ochii mari pentru a se minuna

de plantațiile de palmieri pitici, de cocotieri, de arbori de cauciuc, colibele de chirpici de pe marginea drumului, sate care se ghiceau printre arbori.

Ceru să se oprească mașina ca să cumpere o minge de cauciuc unui copil care râdea în soare. Chiar căldura era pentru ea un cadru neașteptat. Prin geamul lăsat, primea acel aer umed, încărcat de mirosurile savanei, care-i biciuia pielea ca o mângâiere prea mult timp așteptată.

Victoria era o grădină imensă situată între ocean și povârnișurile muntelui Camerun. Casele albe, în stil colonial, erau colorate de pământul roșu al țării. Peste tot, enorme flori sălbatice, peluze de kikuiu, întreținute cu grijă. Drumurile strâmte treceau peste poduri care păreau fragile ca de jucărie, peste mici cursuri de apă unde strălucea albeața sidefie a nuferilor și movul plantei acvatice al căror nume Sharon nu le reuși să le rețină.

Avea sentimentul că revine acasă după o lungă absență și regăsea cu iritare o ordine britanică de care credea că scăpase.

Mașina o lăsă în fața spitalului, care semăna cu toate construcțiile pe care le văzuse venind aici: colonade, galerii, curți interioare, și mereu această vegetație pe care o mulțime de grădinari africani munceau să o domesticească.

Casa care i s-a atribuit, și pe care n-a putut s-o descopere decât peste câteva ore, o copleși de încântare. O terasă largă se deschidea spre o pajiște care cobora în pantă lină spre stâncile de la marginea mării. Copii pescuiau sub ferestrele ei, și zi după zi va trebui să audă râsul lor vesel.

Casa vecină, i se spusese, era ocupată de un alt medic. Un englez.

Îndată ce sosi la spital, în ziua următoare, auzi repetându-se numele lui pe toate tonurile: Kevin Granger. La dispensar, la urgențe, în toate serviciile, i se lăuda faima ca a unui mare vrăjitor. Trezit foarte devreme, plecase în ziua aceea la volanul unui Land Rover împrumutat de spital ca să cutreiere savana.

Îl văzuse seara, după o primă zi de muncă extenuantă, coborând la plajă.

Golfulețul se numea „Man o'war Bay“ – ceea ce tinerii traduceau „Golful bărbaților cu capul tăiat“, fără să se știe foarte bine pentru ce.

Frumusețea peisajului o lăsase fără grai un moment. Golfulețul îngust se deschidea spre larg, unde cinci insule, cu o vegetație densă încât ai fi spus că sunt acoperite de blană, formau un cordon la orizont. Un mic drumeag șerpuia până la un ponton.

Sharon îmbrăcase un costum de baie, o bluză amplă, sandale, și coborâse panta. Tocmai se așezase pe scândurile roase de carii ale pontonului când o voce o făcu să tresară.

– Știți că în acest loc marea este plină de barracude?

Un tânăr foarte masiv, cu picioare lungi sculptate de mușchi fusiformi, șolduri înguste, umeri largi și bronzați, stătea în picioare în spatele ei. Ea își ridicase capul și întâlnise ochii cei mai albaștri pe care-i văzuse vreodată. O privire ascuțită, atentă, care anima doi ochi înguști, trași spre tâmple, împodobiți cu gene

foarte negre. Șuvițe de păr ude, decolorate de soare, întărite de sare, îi cădeau în dezordine pe frunte.

Sharon se simțea atât de bine încât indiciul unor rechini primejdioși n-o emoționa mai mult decât faptul că necunoscutul îi semnala prezența peștilor roșii.

– Într-adevăr, barracude? Și dumneavoastră cum faceți să vă scăldați?

– Peștii mă cunosc.

Se lăsă mlădios pe vine lângă tânăra femeie, adăugând:

– Sunteți noua doctoriță?

– Într-adevăr. Și dumneavoastră trebuie să fiți faimosul Kevin. Cel mai mare medic din lume, înotătorul cel mai faimos, schiorul nautic cel mai fantastic...

– Toate aceste superlative sunt perfect adevărate. Știți totul despre mine. Și dumneavoastră?

– Ați ghicit: sunt medic. În fine, nu în întregime: sunt în stagiu aici pentru șase luni.

– Întrebare stupidă, dar indispensabilă: sunteți căsătorită?

– Nu. Și dumneavoastră?

El ezitase o clipă.

– Pe cuvântul meu, da.

Apoi, cu un gest dezinvolt în direcția casei:

– Soția mea este acolo; se ocupă de școală... Ne scăldăm?

– Aici? Dar n-ați vorbit de barracude, adineauri?

– Ba da, o asigură el cu entuziasm. Există peste tot, de toate mărimile, și de o frumusețe minunată! Data viitoare când voi scoate unul din apă, o să vi-l aduc. Veți vedea ce va face bucătarul dumneavoastră: un adevărat regal!

– Sunt periculoși?

– Încântătoare ingenuă, spuse Kevin ridicându-se. Petrec ore întregi în apă și priviți-mă: intact!

– Văd.

Ea își încrucișă gleznele și, fără să se sprijine pe mâini, se redresă la rândul ei cu o mișcare atât de grațioasă încât el rămase o clipă uluit. O depășea cu un cap și ea trebuia să recunoască pentru prima dată în viața ei că simțea o atracție imediată, violentă, instinctivă pentru bărbatul din fața ei.

Cu un zâmbet slab, ea înaintă până la scara pontonului și începu să coboare cu atenție în apă. Plonjând, Kevin o stropi cu o ploaie de picături aproape prea calde. Fără să mai ezite, se lăsă să alunece în apă.

Apa era la fel de caldă ca și aerul. Privindu-l pe Kevin cum se îndepărtează într-un craul energic, Sharon se întreba dacă exista ceva pe lume ce nu știa să facă – și încă bine.

O complicitate imediată se stabilise între ei; o complicitate totală și o permanentă admirație. Dacă ea începea o frază, el o termina pentru ea, știind exact ce va spune, cuvântul pe care-l va alege. Toate pretextele erau bune pentru ca să se izoleze câteva momente, să danseze împreună în serile și în locurile unde conveneau, fără falsă pudoare față de noii prieteni ai lui Sharon, nici măcar în fața soției lui Kevin, care afișa o indiferență ironică.

Ca niște copii, schimbau bilete pe care și le strecurau pe furiș.

Curând, aceste jocuri nu le-au mai ajuns. Dorința de a fi singuri și împreună îi exaspera.

– Sharon?

Vocea lui Walter îi întrerupse visarea.

– La ce visezi?

– La nimic.

– Mincinoaso!

Evident, mincinoasă! Dar putea să-i vorbească despre călătoria lor la Douala? Acea cameră mare înecată în umbra unui mango uriaș unde au intrat luni, Kevin și cu ea, pentru a ieși de acolo doar miercuri, de-abia având timp să mănânce și să bea, cu mâinile tremurând de oboseală cu corpul și buzele vinete de mângâieri și de sărutări, neîncetând să se privească, să doarmă câteva ore și să reînceapă să se iubească iar și iar, fără să ajungă să se sature unul de altul – putea să-i vorbească despre asta?

Reîntorși la Victoria reușiseră să fure câteva ore altora, dar aceste scurte întâlniri pe furiș nu-i mai satisfăceau și se despărțiseră la aeroport, sfâșiați, când Sharon trebuise să se întoarcă în Scoția după șase luni de stagiu.

Își scriseseră zilnic, scrisori interminabile, în care el îi vorbea despre Africa, iar ea despre absența lui.

El sosise în Scoția într-o seară întunecată de iarnă. Ea îl văzuse când coborâse din avion îmbrăcat într-o haină prea ușoară și se duseseră împreună să se închidă într-un mic hotel de la marginea Dunburnului. Se iubiseră cu frenezie, cu disperare. Kevin o anunțase că tocmai ceruse divorțul și că soția lui acceptase.

Curios, Sharon primi vestea cu o răceală care-l surprinsese. Imediat după divorț, el se stabilise în Scoția, cu ea. Dar aceste regăsiri pe care Sharon le dorise cu înfrigurare dureroasă nu fuseseră o explozie de plăcere, de fericire scontată. Era oare de vină cenușiul iernii scoțiene?

Ca și ea, Kevin își pierduse veselia. Ea își dădea seama că dragostea lor fusese făcută din căldură și din apă, din plimbări pe cărări de pământ roșu.

Kevin devenea mai închis, mai întunecat. Pe măsură ce progresa în meseria lui, devenea clar că Sharon nu mai avea decât un rol secundar de jucat în viața lui.

Într-o seară, într-un bar, izolați de lumea exterioară, de ploaia care bătea în geamuri, se surprinseseră privind în jurul lor, ca pentru a căuta un paliativ la izolarea lor – și împreună, în acea seară, și-au dat seama că se plictiseau.

Despărțirea lor se petrecu fără dramă, ca o necesitate prea de mult amânată pentru mai târziu. Kevin plecase în Africa.

***

Sharon reveni pe pământ. Walter o privea zâmbind.

– Ții să păstrezi totul pentru tine, hei?

Ea ridică din umeri.

– La ce bun? Trecutul nu mai este decât o amintire, aparține memoriei mele, nimeni n-o va împărtăși vreodată. Nici măcar cu tine, dragul meu Walter.

Capitolul 3

– Ascultați, copii, știu că v-am spus de-o sută de ori același lucru, dar vă promit că de data asta este ultima.

Cei zece oameni grupați în jurul lui Kenneth Mac Koy începură să râdă. Al naibii Kenneth! O adevărată cloșcă!

Soarele de iulie strivea platforma. Marea strălucea de lumină. La orizont, spre sud-est, o ușoară ceață lăsa să se prevadă ridicarea vântului.

În picioare pe o ladă metalică, Kenneth își plimba ochii de un albastru închis peste oameni. Fiecare la rândul lor, mecanici, scafandri, îi înapoiau privirea. Asemănarea ținutei îi făcea frați: maieuri, blugi, bascheți.

Frați de asemenea prin privirea lor mândră, prin entuziasmul pe care-l dădea perspectiva acestei noi slujbe. Toți îl cunoșteau pe Kenneth, toți erau fericiți să lucreze cu el.

Inginerul nu era stăpânit de același entuziasm, de aceeași încredere. El știa prea bine ce muncă epuizantă urmau să depună împreună.

– Bun. Prima întrebare: ce trebuie să se știe sosind pe o platformă?

– Să uităm de femei.

– Să ne lipsim de alcool.

– De acord! spuse Mac Koy râzând.

Ochii lui străluceau, atât era de fericit că este acolo:

– Dar altceva?

Urmă un uriaș hohot de râs și un răspuns unanim:

– Să știm să ne descurcăm în caz de urgență!

– O.K., băieți. Și ce alegere aveți? Tu de exemplu, Louis?

– Ce alegere? Vreți într-adevăr să știți?

– Dă-i drumul.

– Mă prăjesc sau sar.

O tăcere totală se instală. Toți își aminteau de prietenii care avuseseră de făcut această alegere dramatică: să sară de la înălțimea de peste treizeci de metri într-o mare foarte agitată printre grinzile răsucite de flăcări, ca să se regăsească în valurile năvalnice, înghețate și aprinse la suprafață de petrolul scăpat.

– Sper că noi nu vom face nici una nici cealaltă.

Kenneth își trecu mâna prin părul închis la culoare și sări de pe ladă:

– Vizitați noua voastră locuință. Se pare că noul nostru medic nu se simte foarte bine. Asta-i, râdeți. Încă un lucru: nu vreau să văd nici țigări, nici alcool. Veți ajunge pe pământ în...

– Douăzeci de zile!

Kenneth se duse în cabina unde fusese instalat doctorul John Parker. Văzându-l sosind pe platformă, coborând cu prudență din elicopterul Companiei, Mac Koy se întrebase cine-l trimisese acolo, atât de diferită era înfățișarea lui de aceea a bărbaților prezenți pe platformă.

Înalt, slab, zgribulit într-o haină căptușită cu molton, demodată, noul sosit întinsese inginerului mâna slabă și uscată și întrebase imediat unde putea să răsufle cinci minute. Nimeni nu-l mai revăzuse de la îmbarcarea ultimilor bărbați și a materialului lipsă.

Kenneth bătu în ușa cabinei și intră fără să aștepte răspunsul.

Doctorul se afla pe cușeta sa, lungit pe spate, cu coatele îndoite pe față pentru a se apăra de lumina difuzată de o lampă așezată într-un colț. Kenneth intră și închise ușa în spatele lui. Geanta noului venit era pe jos și pe cât se pare nu fusese încă deschisă.

– Ce nu merge, doctore?

– Ah, Mak Koy. Mă doare capul. Nimic grav.

Kenneth schiță un zâmbet.

– Ce este așa de nostim? Asta te amuză?

– Deloc! Tocmai voiam să-ți propun prostește să consulți un doctor. Durere de cap, spui? Ești sigur că nu este alceva?

Doctorul se ridică, se așeză pe marginea cușetei și privi colosul care-i făcea față.

– Ascultă, voi fi sincer. Pot?

– Dă-i drumul, prietene.

– De când am sosit la bord... se spune: „la bord“?

– Dacă vrei, spuse Kenneth zâmbind, este aproape un vas.

– Exceptând faptul că nu plutește. La urma urmei, îmi place mai mult așa.

– De ce? Ai rău de mare?

John Parker ridică din umeri.

– De când sunt aici, mi s-au povestit catastrofele cele mai oribile. Din pură răutate, fără îndoială. Am suferit presiuni insuportabile la spital, să crezi că eram singurul bărbat disponibil pe pământ pentru a veni pe această platformă. Toate astea, cred, combinate dinainte pentru ca doctorul Douglas să-mi ia locul. O simțeam de mult. Dacă acest gen de lucru s-ar produce...

– Ce gen de lucru? întrebă Mac Koy încruntându-și sprâncenele, agasat de atâta incoerență. Ce vrei să spui?

– Dacă vreodată platforma se răstoarnă, dacă ia foc, dacă devine o bombă plutitoare –

dacă totuși poate pluti, adăugă Parker cu un mic râs isteric.

Kenneth i-o tăie cu o voce periculos de calmă:

– Spune-mi, doctore Parker ce-i cu inepțiile astea...

– Nu sunt inepții! Unul din băieții dumitale mi-a relatat povestea platformei Alexander Kieland, care s-a răsturnat: o sută douăzeci și trei de morți! Mi s-a spus că această platformă pe care suntem, Minerva, a trebuit deja să fie evacutată, acum doi ani! Chiar pentru întrebuințarea unui ciocan se cere o autorizație prealabilă, cunoști asta, nu?

– Cunosc, da.

Inginerul devenise foarte palid. Își ascunsese la spate mâinile tremurătoare de furie.

– Și după aceea? Ce ți s-a mai spus?

– Despre această autorizație? Că nu se acordă decât dacă sunt asigurați că o scânteie nu riscă să provoace o explozie. Și de asemenea că...

– Ajunge! răcni Kenneth. Nu trebuie să asculți aceste povești. Nu avem și nu vom avea nici o problemă. Eu mă pun garant.

– Mai este ceva...

– Să terminăm, te rog. Mai am și altceva de făcut.

– Eu... am hotărât... Nu pot să rămân aici. Fizic. Nu suport să fiu închis aici.

– Urcă pe punte! Acolo este frumos: cerul albastru, pescăruși... Nu?

– Nu. Migrena mea se înrăutățește. Sunt pur și simplu incapabil să ies din această cabină. Nu sunt nici măcar sigur că pot să stau în picioare. Am impresia că înnebunesc.

– Domnule Parker. Nu sunt decât patruzeci și opt de ore de când sunteți printre noi. Traversați un mic moment de neliniște datorat izolării, zgomotului compresoarelor...

– Nu! Vreau să plec acum! Imediat!

– Dar de-a ce crezi că te joci? urlă Kenneth.

– Nu striga. Nu voi suporta.

– Ești chirurg, nu? Ți se încredințează viețile noastre! Ce faci într-o sală de operație? Te țin de mână? Oh, și apoi, mă dezguști. Ce vrei să fac?

– Nu știu. Trimite un mesaj radio. La urma urmei, nu suntem decât la o sută de kilometri de coastă. Ar putea veni să mă caute.

– Și cine te va înlocui? Hei, cine? Compania cere prezența unui medic.

– Te rog...

Kenneth îl privi pe Parker. Prăbușit din nou pe cușeta lui, doctorul nu mai inspira decât dispreț. Inginerul își amintea că de multe ori trebuise să lupte contra spaimei, fricii sau dorinței de a fugi, contrabalansate întotdeauna de dragostea pentru munca lui, de responsabilitățile sale și de acest orgoliu care conducea o bună parte din viața lui.

El privi încă o dată silueta chircită și atinse mașinal umărul doctorului.

– Calmează-te. Mă duc să văd ce pot face. Ai dreptate... La ce ai putea servi? Ideea de a te ști pe Minerva mă îmbolnăvește. Și doi bolnavi la bord, este mult.

***

Bărbații văzură strălucind elicopterul în timp ce se apropia.

Doctorul Parker de-abia își ridică încet capul atunci când un ura de bun venit salută aparatul care viră înainte de a se imobiliza deasupra platformei. Elicopterul se așeză încet.

– Eu aș face un tur, spuse unul din băieți, marea trebuie să fie frumoasă văzută de sus!

– Ți-e bine? Haide, doctore, să vă ajutăm?

Parker se ridică greoi. Încovoiat sub vântul răscolit de elice, se redresă brusc văzând o siluetă albă și zveltă care se pregătea să sară pe punte:

– Sharon! Dar ce faci aici!

Tânăra femeie împinse mâna care i se întindea și sări jos. Mecanicii izbucniră într-un cor de fluierături entuziaste. Un combinezon-pantalon alb se mula pe ea de la picioare până la umeri. O eșarfă, de asemenea albă, îi strângea părul. Câteva șuvițe castanii scăpau în jurul feței ei zâmbitoare.

– Salut, John! Vin să te înlocuiesc, prietene!

– Dar este imposibil! Nu este un loc pentru dumneata! Chiar eu...

– Știu, John. Mi s-a spus asta la spital. Walter nu era foarte încântat, dar eu am insistat, și iată-mă. Grăbește-te să urci. Vei fi dus înapoi.

John Parker o privi și se rușină brusc de fuga sa. Dacă ea putea să suporte această viață câteva săptămâni, și el ar fi putut, fără îndoială...

– Hai! Fără false probleme! Salut, John! Pe curând!

Elicopterul se ridică și oamenii îl urmăriră cu privirea până nu se mai văzu decât un punct dansând la orizont.

Tăcerea survenită îi păru ciudat de apăsătoare tinerei femei. Bărbații o priveau ca și cum debarca de pe lună. Ea îi privi rapid și când se aplecă să-și ia geanta de voiaj, o mână îi prinse încheieturile.

– Așadar, dumneata ești, constată un vlăjgan înalt cu păr negru ca cerneala.

– În persoană, domnule....?

– Mac Koy. Kenneth Mac Koy.

– Și sunteți...?

– Cine sunt? întrebă el descoperindu-și puternicii dinți albi. Servitorul dumitale,

stăpânul dumitale; ca să spun totul inginerul acestei platforme. La radio, am fost asigurat că ne vor trimite pe cineva care să-l înlocuiască pe acest biet bătrân Parker, dar nu mi s-a precizat că va fi o femeie. Văzându-vă coborând din elicopter nici măcar n-am realizat că veți rămâne cu noi. Și nu știu dacă asta îmi place atât de mult.

– Va trebui s-o faci, răspunse Sharon, fatalistă. Unde este restul echipei? Dedesubt, în apă?

Mac Koy își încrucișă brațele și o măsură insolent în tăcere.

– Sunt toți aici, doamnă, spuse un negru înalt prăvălit pe lăzile îngrămădite.

– În întregime, îi întări spusele Kenneth.

Tonul agresiv al acestui răspuns o surprinse:

– Este mereu așa? întrebă ea.

– Nu, răspunse un brunet scund care își ștergea mâinile pline de ulei cu o cârpă negricioasă. Astăzi, este mai curând bine dispus. Asta trebuie să fie din cauza prezenței dumneavoastră.

– Dar, întrebă Sharon, nimeni nu lucrează?

– Mergem, mergem, spuse negrul. Voiam doar să vedem cum se descurcă pilotul. Ultima dată a fost cât pe ce să facă plonjonul.

– Domnule Mac Koy, când voi fi instalată, voi putea să-i văd pe fiecare din acești oameni?

– Dar îi vedeți, nu? Hai! La lucru, băieți!

– Încântător. Să știți că nu e cazul să faceți o criză doar pentru că o femeie a debarcat în sublimul nostru univers masculin. Mi-ai plăcea numai să le fac o mică vizită medicală. Mi s-au încredințat dosarele lor și mi se par mai degrabă neglijente. Am impresia că ultima persoană care i-a văzut le-a consacrat câteva minute și i-a declarat apți de muncă.

– Acești oameni sunt atleți, în plină formă.

Sharon îl fixă pe Kenneth drept în ochi.

– Știm ce ascund acești mușchi frumoși? Poate sunt culturiști?

– Faceți ce vreți, la urma urmei, i-o tăie Kenneth, vizibil exasperat, dar nu deranjați pe nimeni de la lucru și încercați să nu puneți întrebări stupide.

– De genul?

– De genul: la ce servește această mașină și de ce acest dispozitiv se învârtește în sensul acesta, când ar fi mai logic să se învârtească în celălalt. Bun. N-am dormit de douăsprezece ore. Mă duc puțin în sala de gimnastică. Dacă aveți nevoie de mine, mă veți găsi acolo.

– Dacă-i așa, spuse Sharon crezând că era o glumă, eu voi fi la piscină sau la tenis.

Kenneth o privi pe gânduri, cât pe ce să-i răspundă, ridică din umeri și se răsuci pe călcâie, mergând cu prudență pe punte, strecurându-se pentru a evita palonierele și compresoarele care zăceau pe punte.

Sharon privi în jurul ei, măsură spațiul îngust unde acești oameni trebuia să trăiască, izolarea la care erau supuși, condițiile mizerabile de conviețuire, își imagina loviturile probabile...

– Nu fiți necăjită, doctore. Nu era o glumă. Toți avem nevoie să facem mișcare.

Ea e întoarse spre mecanicul care luase apărarea lui Kenneth. Un tânăr vânjos, bronzat,

cu mușchi proeminenți sub un maieu de culoare nedefinită. Zâmbi, cu toată buna ei dispoziție regăsită:

– Cum vă numiți?

– Frank. „Frumosul“ Frank. Sub acest pseudonim sunt cunoscut pe toate platformele planetei. Din Caraibe până în Brazilia, trecând pe la coastele Scoției. Și trebuie să spun că în general, plac destul.

– Lăudăros! Dar spuneți-mi, această poveste cu sala de gimnastică? Este ceva serios?

Frank îi explică liniștit că nu se află nimic asemănător acolo, decât niște bare de plumb pentru ridicat ca să înhibe stresul și sentimentul de melancolie al unui crepuscul pe Marea Nordului; nimic nu se compară cu prezența asiduă la aceste ședințe care compensează pe platformă meciurile de fotbal și partidele de tenis. Chiar extenuat, fiecare bărbat face gimnastică după ce termină lucrul.

Sharon ascultă cu atenție, aprobă, se întinse în soarele care apunea. Un vânt răcoros se ridică și ea își întoarse fața spre orizont.

– La urma urmei sunt în vacanță, își spuse ea cu un oftat fericit. Frumoasă plajă de metal. Spuneți-mi... Pot să vă spun Frank? Trebuie într-adevăr să iubești marea dacă ai ales acest gen de muncă.

– Marea? Nu-mi pasă.

– Atunci, de ce?

– Banii, doctore, banii.

– Toți sunteți așa?

– Cred că da.

– Și Mac Koy?

– Cu el este altfel, își iubește cu adevărat meseria.

– Ce făcea înainte?

– Înainte de ce?

– Înainte de Minerva.

– Alte Minerva. Ai crede că s-a născut pe o platformă.

Cu pleoapele pe jumătate închise ca să evite soarele la asfințit, Sharon îl văzu pe Mac Koy apropiindu-se. Purta un prosop plușat roșu și-și ștergea fața cu unul din colțurile lui.

– Ce faceți aici? Și tu, Frank? N-ai de lucru?

– Iată, iată, răspunse muncitorul malițios. Pe mai târziu, doamnă.

– Câtă autoritate! ironiză tânăra femeie.

– Să punem lucrurile la punct, doctore. Ești aici pentru o treabă bine precizată. În acest moment n-ai nimic de făcut, cu atât mai bine, dar îi distragi pe oameni și ei au altceva de făcut decât să schimbe vorbe dulci. O să te simți mai bine în cabina dumitale.

– Încântător!

– Nu sunt aici pentru a face caz de farmecul meu. Mă deranjezi, îi deranjezi pe oameni.

– Ei nu par să fie de părerea dumitale.

Kenneth o privi, mijindu-și gânditor ochii.

– Totuși, nu pari provocatoare.

– Nu sunt! Sunt aici pentru a acorda îngrijiri medicale în caz de necaz, asta-i tot...

– Atunci, du-te și așteaptă necazurile jos. Oricum, începe să se facă frig. Vântul se va ridica și asta nu-mi place.

– Ce vrei să spui?

– Că nu-mi place. În Marea Nordului, o furtună poate veni foarte brutal și nu vreau ca cineva să incomodeze manevrele. N-am nevoie să mă împiedic de un cățeluș stângaci. Vârăți ceva în frumosul dumitale cap de medic:

suntem aici o minusculă armată mereu în mișcare, unde femeile și alcoolul sunt interzise.

– Fericit amestec.

– Noi ducem o viață monahală, compensată numai de o bucătărie excelentă și de salarii ridicate.

– N-aveți aerul că vă scuzați. Sunt mulțumită să aflu unde am pus piciorul și cu cine voi trăi.

Kenneth o privi pe Sharon cu coada ochiului, o văzu sinceră, atentă și continuă:

– Vorbeam despre salariul băieților, nu-i așa?

– Așa-i, da. Și ce fac cu acești bani?

– Cei mai mulți dintre ei îi risipesc în câteva zile, imediat ce sunt pe uscat. De-abia debarcați, se năpustesc la „Gordon Highlander“, barul petroliștilor, lângă gara din Aberdeen. Apoi, într-o zi, întâlnesc o femeie și totul se schimbă. Sau abandonează forajul submarin, sau divorțează și reîncep. Dar după zece sau cincisprezece ani de asemenea viață, mulți preferă să se cuminţească.

– Și dumneata?

– Eu? Femeia care mă va face să-mi mut bagajul pe pământ nu s-a născut încă.

– Aveți dreptate, spuse Sharon, ironic. Trăiască munca și banul. Și pentru dumneata este o problemă de bani?

– Ascultă, ocupă-te de seringile dumitale, de bisturiele dumitale și lasă să planeze misterul.

– Mi-ar plăcea totuși să înțeleg.

– Adevărat? întrebă el, neîncrezător.

El păru că reflectează o clipă, ca și cum ezita să se lanseze în confidențe, înainte de a urma:

– Cunoști oameni care trăiesc cu adevărat? Eu nu. Toată lumea trăiește de azi pe mâine, într-o existență unde riscul nu-și mai are loc. La ce bun? Aici, viața își reia întreaga semnificație. Toți bărbații pe care-i vezi aici, muncitori, scafandri, toți au învățat să înfrunte moartea în fiecare zi și să aleagă: sunt deplini responsabili pe destinul lor.

– Dar dumneata ești cel care decide: dumneata îi trimiți dedesubt.

Sharon arătă marea cu un gest al mâinii. O hulă lungă, înceată, începea să izbească pilonii platformei.

– Mă enervezi. Ce vrei să dovedești? Eu îmi fac treaba, ei și-o fac pe a lor: fă-o pe a dumitale, și lasă-mă în pace. La urma urmei, aceste platforme există cu siguranță, nu dumneata le vei șterge de pe hartă.

– Nu fi ridicol! Am ales să apăr vieți: este meseria mea. A dumitale, constă, se pare, în a le scurta. N-ai de ce să te bucuri!

– Doctore Douglas, ascultă-mă bine: acel afurisit elicopter a venit o dată pentru a lua marioneta aceea și a te depune cu delicatețe pe dumneata aici. El poate să revină și să te întorci la dragul dumitale spital, dacă dorești. Vei avea de-a face cu tipi curați, pe culoare curate... și pentru a te înlocui îmi vor trimite fără îndoială un bărbat, nu o curcă plouată sau o moralizatoare!

– Înțeleg mai bine acum de ce doctorul Parker a cerut să fie evacuat. Trebuie să fii insuportabil!

– Insuportabil, serios?

Se apropie de ea, cu o grimasă ironică pe buze.

– Sunt sigur totuși că am putea reuși să ne înțelegem bine, amândoi. Numai că, evident,

ți-ar plăcea să respect regulile de politețe. Să-ți vorbesc despre frumusețea dumitale, despre farmecul dumitale, despre grația cu care ai sărit pe această pasăre de metal ca să-mi invadezi regatul...

Sub privirea albastră care o măsura cu nerușinare, Sharon fu surprinsă să descopere că inima îi bătea să se rupă.

– Ajunge, Mac Koy!

– Exact. Atunci, chem elicopterul? Vor crede că am înnebunit, cei de pe pământ. Le voi spune că prezența ta e un supliciu.

Își puse mâinile pe umerii ei și ea nu reușea să-și imobilizeze destulă voință ca să se degajeze. Cu buzele ascunse în părul ei, el murmură în surdină:

– De altfel, nu este în întregime fals, Sharon.

Ea se îndepărtă tresărind.

– Bietul de tine! Te știu lipsit de femeie, dar...

– De patruzeci și opt de ore, spuse el râzând. Sunt încă în stare să mă stăpânesc. Dar tu, în schimb, mă întreb dacă...

Își lăsă mâinile să-i alunece, ținându-i încheieturile câteva secunde și se îndepărtă încet.

Sharon îl privi plecând, clătinând din cap, buimăcită.

Învățase prea devreme să citească în privirea bărbaților admirație, respect, dorință, și la femei o prietenie rivalizând adesea cu gelozia. În acea comunitate închisă care este un spital, i se întâmpla frecvent să devină centrul atracției, și să se găsească în centrul intrigilor de care ar fi preferat să se lipsească.

Pentru a se apăra, dobândise un control asupra ei însăși în care mulți nu vedeau decât răceală. Intuiția îi arătase cât de plin de pericole era drumul ambițios pe care voia să-l urmeze.

Fixă spatele lat al lui Kenneth Mac Koy, mersul lui prudent, care-i ascundea prost forța. Își aminti de alt corp de bărbat și o cuprinse o tulburare ciudată. Nu, bărbatul pentru care și-ar da viața – dacă exista – nu va semăna cu acesta. Și-l imagina asemenea unui balet de păsări de mare, legănându-se la suprafața frământată a mării.

Dar la ce visa? Se scutură și coborî îngusta scară metalică ducând spre cabine. La capătul unui culoar lung și îngust, își recunoscu cabina după sacul de voiaj pe care-l aruncase pe o cușetă.

Un mic lavabou, o etajeră: locul semăna cu o veritabilă celulă de călugăr. Suflul scurt al compresoarelor bubuia, făcând să tremure fără oprire pereții de metal.

Acest Mac Koy!

Sharon deschise fermoarul combinezonului și începu să-și scoată hainele.

Își dădu seama că executa fiecare gest pe furiș, ca și cum aceste zgomote ciudate aveau ochi care o spionau. Își azvârli furioasă sandalele într-un colț și se prăbuși pe cușeta care mirosea a umezeală și transpirație.

Să se ducă toți dracului! se gândi ea. N-au decât să mă ia așa cum sunt.

Capitolul 4

– Îmi permiți să intru? întrebă politicos o voce.

– Cine este acolo?

– Stewardul, doamnă.

– Cine?

– Stewardul, doamnă. Am primit ordin să trec să vă văd.

– Ei bine, intră! spuse Sharon. Nu știam că există stewarzi la bordul acestei.... bătrâne ambarcații.

Ușa se deschise și, recunoscându-și vizitatorul, tânăra femeie își înăbuși un strigăt.

– Dumneata? Hotărât lucru, nu-ți lipsește tupeul. Cum îndrăznești....?

– Iartă-mi acest șiretlic...

– Încetează să faci pe clovnul.

– Așadar, nu ierți nimic. Dar vezi, am preferat să trec drept altcineva.

– Un steward!

– Ei, da! în timp ce în realitate nu sunt decât un modest călător – ca și tine, dacă vrei să mă asociezi astfel doamnă...

– Destul cu comicăriile. Ce vrei?

– Iată: mă nelinișteam pur și simplu să știu dacă acest tren merge la Istanbul. Am urcat atât de repede încât aș fi putut să mă înșel. Nu este vorba mai degrabă de expresul de Moscova, sau Transsiberianul, în drum spre Vladivostok? Numai dacă nu cumva avem destinația Tahiti...? Și bagajele mele? Ce s-a întâmplat cu bagajele mele?

În fața acestui nemaipomenit număr fantezist pe care Kenneth Mac Koy i-l oferea, Sharon se surprinse zâmbind. Încurajat, el reluă:

– Dar ești sigură că acest compartiment este al dumitale? Ah, înțeleg că te deranjez. Mi se

spusese că ești la piscină, dar am preferat să-mi încerc norocul, în cazul când ți-ai fi schimbat părerea.

Kenneth, cu ambele mâini la spate, făcu un pas către cușeta unde Sharon, jumătate agasată, jumătate amuzată, rămânea alungită, dreaptă și demnă în acel combinezon alb pe care nu vrusese să-l dezbrace. Avea buzele strânse într-o expresie ironică.

– Mă înșel? Îmi pari crispată...

– Nu te înșeli. Am impresia că la cel mai mic gest risc să deranjez pe cineva.

– Dar nu, nu, o asigură el cu dezinvoltură. Știi că la această oră târzie trebuia să dorm pentru a înfrunta cu energie lungile ore de lucru care mă așteaptă? Dar mi-am zis că o mică intruziune în universul feminin – de fapt foarte rar, pe această instalație – nu va face rău nimănui. Și poate chiar îți va face plăcere.

– Crezi, într-adevăr?

Sharon își încrucișă brațele la piept, își ridică bărbia provocator și așteptă.

– O cred. De altfel, mi-am permis să vin ca să-ți ofer o mică sărbătoare. O mică petrecere

pe care s-o împart cu dumneata, ca să te fac mai bine să uiți cele câteva cuvinte puțin cam impulsive care mi-au scăpat.

– Puțin impulsive? Sincer vorbind, dezagreabile ar fi mult mai exact.

– Dezagreabile...

Kenneth păru că reflectează îndelung asupra cuvântului, ca și cum îi cântărea sensul înainte de a încuviința.:

– De acord cu „dezagreabile“. Îți convine?

Sharon se ridică într-un cot, și consimți să surâdă.

– Aproape. Cât despre mica dumitale petrecere, îmi pare rău, dar prefer să rămân singură. Nu-mi place nimic din ceea ce văd aici, și acest zgomot infernal mă înnebunește.

– Cel puțin, permite-mi să intru...

Chiar dacă-i era greu să rostească acest cuvânt, făcu o pauză înainte de a adăuga:

– Sharon.

– Mi se pare că deja ai făcut-o.

– Nu tocmai.

Kenneth împinse neglijent ușa cu o lovitură de călcâi.

– Iată. Acum suntem singuri. Mi-ar plăcea să împărtășim împreună câteva momente privilegiate din această călătorie.

– Adevărat?

Sharon se sprijini pe mâini, se ridică și propti pernele de perete ca să se rezeme confortabil de ele.

– O călătorie? Credeam totuși că suntem complet nemișcați, ancorați pentru o veșnicie prin tone de ciment.

– Ascultă, șopti Kenneth. Ascultă cu atenție.

El își arcuia sprâncenele cu o expresie de conspirator.

– Nu auzi huruitul roților? Nu simți legănarea șinelor? Spune un cuvânt și-ți ofer trenul pe care-l alegi. Vrei Orient-Expres și splendorile lui? Palatino Talgo....? Așteapă, voi coborî storurile – mă tem ca luminile din toate aceste gări exotice să nu te orbească.

Stupefiată de acest număr, tânăra femeie îl privea pe Kenneth. În penumbră, fața lui nu evoca nimic din omul glacial, dur, pe care-l cunoscuse puțin mai devreme. Își trecu privirea peste trăsăturile lui, de la obraji la

buzele pe care descoperea cu uimire comori de umor și de tandrețe. Părul negru și creț îi dădea o poftă nebună să-și vâre degetele în el.

Se întinse, punând stăpânire pe cușetă. Apoi își încrucișă mâinile în spatele cefei, relaxându-se în sfârșit. Era adevărat: aproape simțea legănarea vagonului și micuța cabină părea acum încărcată cu promisiuni de vacanță: debarcarea pe tărâmuri necunoscute, în gări unde se anunțau deja mirosuri de arbori, de flori și surâsul unor fântâni străine...

Hotărî să intre în jocul lui Kenneth Mac Koy, și privi pereții pe care nici o fereastră nu-i lumina:

– Nu, lasă storurile ridicate. Mi-ar plăcea să văd câmpia, înainte de sosirea noastră la Roma.

– La Roma? Dar cine vorbește de Roma? N-am decât să pocnesc din degete și vom fi la Florența, Veneția, Sumatra, Miami, Acapulco...

– Și dacă ai pocni într-adevăr din degete? Aș vedea poate ce ascunzi la spate! Sau cineva ți-a pus cătușe?

– Cătușe, mie? Cine ar îndrăzni? Sunt de neînlocuit, indispensabil, de neatins. Sunt

vrăjitorul universal, seducătorul de șoc: din cauza mea, tot personalul feminin a trebuit să fie consemnat în cabine, ca să nu cadă sub farmecul celui care este numit călăul inimilor acestei croaziere transatlantice!

– Iată-ne pe un transatlantic, acum! Tren, vapor... curând, ne vom găsi în avionul dumitale personal! Dar încă n-ai răspuns la întrebarea mea.

– La care?

– Ce ascunzi la spate?

– Ce mână vrei? Stânga, dreapta, alege!

– Hmm... Oricum, vei trișa cu siguranță; atunci, arată-mi-le pe amândouă.

Cu precauție, Kenneth întinse un braț, apoi pe al doilea și ca un prestigitator, făcu să apară sub nasul lui Sharon două cupe și o sticlă de șampanie.

– Șampanie? exclamă ea, uimită și încântată. În plină Mare a Nordului! Este într-adevăr neașteptat... și plăcut.

– Tot ce fac, dragă doctore este plăcut și neașteptat. Va trebui să te obișnuiești.

– Ești sigur că nu te lauzi puțin?

– Eu? Niciodată.

El aruncă o privire rapidă în jurul lui.

– Pot să mă așez undeva?

Fără să aștepte răspunsul, puse paharele și sticla pe podea, ca să se instaleze pe marginea cușetei.

– Așa. Fă-mi puțin loc, și totul va fi bine.

Ea îi făcu de bine de rău loc.

– Îmi pare rău, nu pot face mai mult.

Lipită de perete, simțea căldura lui Kenneth, și-și reproșă că era cuprinsă de o tulburare pe care reușea cu mare greutate s-o domine.

– Atunci, făcu Kenneth, zeflemitor, o deschidem?

În ciuda siguranței lui, Sharon ghicea un fel de timiditate prost ascunsă sub tonul dezinvolt al vocii lui și făcu gafa să i-o spună:

– Timid, eu? Glumești?

Luă sticla, făcu să-i sară dopul, umplu cupele până la refuz și-i întinse una lui Sharon, cu o bruschețe atât de stângace încât o făcu să râdă cu milă.

– De ce nu? Și eu sunt la fel. Dacă îți vorbesc despre asta, este pentru că mă simt eu însămi teribil de intimidată. Acest loc este atât de minuscul...

– Noroc!

Cele două pahare se ciocniră. Kenneth o privi cu coada ochiului pe tânăra femeie pe deasupra cupei sale, cu o licărire malițioasă în ochi.

– Nu fi intimidată. Suntem tovarăși de călătorie, nu uita: nu-ți alegi niciodată întâlnirile, în acest caz.

El bău o înghițitură, plesni din limbă și continuă:

– O să vezi că plajele mexicane sunt frumoase primăvara. Ai călătorit mult?

– Enorm. Mereu același traseu: facultate-spital, spital-facultate, cu un ocol prin Africa. O călătorie lungă, care mi-a luat șapte ani plini.

– Și nu dorești să mergem puțin mai departe, amândoi?

– Nu.

Era un „nu“ atât de definitiv, atât de categoric, încât Kenneth izbucni în râs. Își puse

paharul pe podea, luă cupa din mâinile tinerei femei și se apropie încet de ea.

– Doar un pic mai departe.

Îi ridicase încet bărbia pentru a-i atinge ușor gura cu buzele, fără s-o slăbească din ochi. Cu inima bătând cu mari lovituri surde, ea se scufundă în oceanul albastru al ochilor lui, plină de dorința nebună de a se pierde în ei.

– Ai zâmbit, spuse el. Am simțit-o.

Sunetul vocii lui rupse magia. Sharon se trase înapoi atât cât îi permitea colțul peretelui. Kenneth se aplecă să ia cupa pe care i-o întinse, brusc morocănos.

– Nu te lași niciodată în voia sentimentelor?

Ea își înmuie mașinal buzele în șampanie, fără a îndrăzni să răspundă. La rândul lui, își ridică paharul și luă o înghițitură, strâmbându-se.

– Detest chestia asta plină de bule.

– Atunci, de ce ai adus-o?

El făcu o mutră dezamăgită și o privi pe tânăra femeie cu coada ochiului.

– De ce ești atât de neîncrezătoare, atât de agresivă cu mine?

– Nici dumneata nu mă menajezi.

– Adevărat? Știi că oferindu-ți această sticlă am încălcat toate regulile?

Ea își aminti atunci de interdicția impusă alcoolului la bordul platformei de foraj submarin.

– De ce ai făcut-o?

– Mă gândeam să-ți fac o plăcere. Am ratat, nu-i așa?

Cu un oftat, el adăugă:

– Cu riscul de a mă repeta: de ce ești așa de agresivă cu mine?

– Agresivă, nu. Poate neîncrezătoare.

Ea ezită un moment, apoi:

– Am cunoscut un bărbat ca dumneata, într-o existență anterioară. Un bărbat distant, care găsea umilitor să-și dezvăluie sentimentele. Un bărbat care se consacra în întregime meseriei lui și care-și lua atâtea precauții pentru ca nimic să nu-i încalce viața profesională...

Se întrerupse, puțin dornică să persiste asupra unor amintiri încă dureroase și încheie pe un ton în care nu se simțea decât o ușoară deziluzie:

– Îmi plac bărbații puternici, tăcuți: fără pasiune.

– Fără pasiune? Aspectul gurii dumitale afirmă totuși contrariul.

Kenneth netezi o șuviță din părul ei castaniu, îl răsuci pe degetul arătător și trase ușor.

– Dacă te-aș săruta cu adevărat?

Ea simți brusc dorința să preia inițiativa, să-l surprindă abandonând acest rol de șoricel la care o limita, pentru a-l adopta pe cel de pisică.

– Încearcă și vei vedea.

Își înnodă mâinile ei în spatele cefei inginerului și-l atrase încet spre ea. Gurile lor se întâlniră, și de data asta Sharon fu aceea care-l simți pe Mac Koy zâmbind. În murmurul care scăpa de pe buzele lui, crezu că-și recunoaște numele.

– Kenneth?

El păru că revine la realitate, cu regret, parcă.

– Da?

– De ce porți un diamant la ureche?

Inginerul se redresă brusc.

– Ești imposibilă!

Uluită, tânăra femeie rămase un moment fără voce.

– Nu înțeleg...

– Nici eu. Ai un fel de a-i readuce pe oameni cu picioarele pe pământ care frizează fie inconștiența, fie prostia.

– Ascultă: nu doresc oricum să-mi petrec viața scuzându-mă de fiecare dată când pun vârful piciorului pe teritoriul dumitale sacrosanct!

El își trecu nervos mâna prin păr.

– De acord. Vrei să știi?

Ea își ridică genunchii, îi înconjură cu brațele și își aplecă încet capul pentru a-l fixa pe Kenneth cu o privire întrebătoare. El o fulgeră cu o privire incendiară.

– Dacă n-ai fi atât de frumoasă, aș pleca și m-aș duce să dorm o sută de ani!

– Grăbește-te: nu ți-au rămas decât unsprezece ore.

– Foarte nostim.

El se întoarse, și ea nu-i vedea decât spatele musculos și ceafa puternică... Se stăpâni să nu

pună mâna pe ea. Cu o voce surdă, el se decise să rupă tăcerea.

– De fapt, mai ales scufundătorii sunt cei care poartă un diamant la ureche.

– Din ce motiv?

– Oh! Este foarte simplu: pentru a fi siguri că echipierul lor îl va ridica în caz de vreo problemă.

Descumpănită o clipă, Sharon exclamă:

– De ce spui asemenea grozăvii? Vrei să mă faci să cred că ai ridica pe unul din prietenii dumitale numai pentru a-i moșteni diamantul? Nu dumneata, Mac Koy! În plus, nu ești chiar scafandru!

– Am fost. Și am acest diamant de la un prieten care n-a avut noroc. Iată, știi totul. Ești mulțumită, acum că știi?

– Nu cred un cuvânt din toată povestea asta!

– Cum dorești.

El ridică încet capul, și ea citi atâta melancolie în ochii lui încât se învinui că-i provocase această confesiune.

– Îmi pare rău...

– Să nu-ți pară. Este genul de întrebare stupidă...

Ea sfârși fraza cu o voce plină de amărăciune:

– ... care mi-o pun toate femeile îndată ce le sărut. Așa-i?

– Exact.

Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și își cuibări fața în scobitura umărului său.

Pe obraz, simți cum se încordează mușchii pieptului său.

– Ești supărat?

– Gândește-te! făcu el furios. Veneam să te văd, vrând să scap de toate astea...

Cu un gest din bărbie, indică platforma, oamenii, marea, această muncă, tot ce făceau în fiecare zi, riscându-și viața pentru câteva mii de dolari în plus.

– ... Și dumneata mă arunci din nou înapoi, nu foarte sportiv, doctore Douglas!

– Cum puteam să ghicesc? Cu poveștile dumitale cu trenul, cu transatlanticul...

– Mă gândeam să-ți fac un cadou.

– La fel cu sărutările dumitale?

– Două mici sărutări, nimic mai mult, fără pierderea respirației, în definitiv!

El își regăsise toată ironia. Furioasă, Sharon se crispă.

– Ascultă, Mac Koy: dacă vrei sport, întoarce-te de unde ai venit. Du-te chiar la pescuit de diamante dacă inima îți spune! Nu sunt eu aceea care riscă să te împiedice. Problemele dumitale nu mă privesc. Obiceiurile încă și mai puțin.

Palid, cu trăsături împietrite, Kenneth sări în picioare.

– Cum îndrăznești....! Ești conștientă de ceea ce faci?

Părea că vrea s-o pălmuiască. Ea își reținu o mișcare de recul, ascultând cum continuă:

– Dumneata îți bați joc de ceea ce avem mai sfânt.

– Nu voiam...

– Știu... Nu-ți dai seama de ceea ce trăim aici. Un amănunt, pentru a-ți face o idee: acolo unde se scufundă oamenii, lumina nu ajunge

niciodată. Gândește-te la asta, data viitoare când o să aprinzi o lampă fiindcă îți este teamă de întuneric.

Mâhnită, Sharon ar fi vrut să poată să dispară.

– Eram doar.... curioasă, mărturisi ea cu un geamăt. Voiam să știu...

– Ce?

– De ce acești oameni se scufundă acolo unde soarele n-ajunge niciodată. Acolo unde presiunea apei poate să-i omoare. Te rog...

Îi simți mușchii relaxându-se încet, pieptul ridicându-i-se într-un suflu profund.

– Uită această poveste cu diamantul, îl rugă ea. Nu pleca, te rog.

– Să uit, da.

El o țintui cu o privire indescifrabilă.

– Noi toți ținem la viață, Sharon.

Cu un gest al mâinii, ea atinse tandru obrazul lui aspru.

– Și se întâmplă și nouă să ne fie teamă, reluă el. Și ca să-ți spun totul, întotdeauna ne temem. Și să știi că, atunci când abandonează această muncă neplăcută, cei mai mulți dintre

ei se instalează într-un colț de pământ, cât mai departe posibil de această mare blestemată.

– Dar atunci...

– De ce? Da, bună întrebare. Greu de explicat. Dacă ne-am fi cunoscut în altă parte, te-aș fi privit fără îndoială altfel.

– Dar aici?

– Nu știu, Sharon. Nu știu. Vezi dumneata...

– Da?

Cu un oftat stânjenit, sfârși prin a mărturisi:

– Mi-era teamă că nu vei face față condițiilor în care trăim. Totul aici este împotriva noastră – marea, gazul, timpul rău, totul. E rândul dumitale să mă scuzi. Nu înțeleg de ce ai acceptat să vii aici.

– Puțin din curiozitate, admise ea, necăjită. Voiam să văd această platformă ca și cum aș face un reportaj.

– Îmi pare rău frumoasa mea, dar nu sunt nici un eveniment, nici un șobolan de laborator.

Se îndepărtă de ea, dându-i cu blândețe mâinile la o parte.

– Cred că trenul intră în gară. Va trebui să cobor. Păcat. Totuși, ascunde bine sticla, altfel voi fi obligat să sancționez pe cineva.

Înainte să ajungă la ușa cabinei, se întoarse pentru ultima oară.

– Ai făcut vreodată dragoste între cer și mare? Nu? Atunci, ai multe lucruri de învățat. Dar nu cu mine. La revedere, doctore Douglas. Ești teribil de frumoasă, să știi, dar povestea asta nu este pentru noi doi.

Când să-și pună mâna pe clanța ușii, aceasta fu împinsă violent.

– Mac Koy! urlă o voce. Stark vrea să te vadă imediat. Un compresor a explodat în compartimentul B.

Capitolul 5

– Ce se întâmplă? urlă Mac Koy. Sunt răniți?

Kenneth alerga pe coridor punând o mulțime de întrebări, urca o scară, deschidea în grabă o ușă de comunicare.

– Unde sunt măștile de oxigen?

Încă nu știa că sala de control a Minervei fusese spulberată de explozie. Își croi o trecere printr-un labirint de culoare afumate și ieși pe punte.

Afară, un vânt nebun biciuia structurile de metal ale platformei, sufla în cabluri, ridica valuri de stropi de apă care loveau puntea în cascadă, deschidea abisuri în apa neagră care putea înghiți un transatlantic. Rotocoale de fum negru urcau de pe Minerva ca să se

răsucească în rafale măturate de vijelie. Înnebunit, Kenneth încercă să recapituleze ordinele de securitate pe care le învățase la Institutul Gordon din Aberdeen. Diploma de sfârșit de stagiu era obligatorie, dar cea mai mare parte din bărbații de pe Minerva n-o obținuseră. Își confecționaseră una, o câștigaseră la pocher, sau chiar cumpăraseră prețioasa hârtie, contra sumei modice de douăzeci de lire, într-un bar din Aberdeen sau din Glasgow.

– Fără panică, strigă Mac Koy. Mai ales, nu vă hotărâți să săriți!

Pe micul eliport, trei oameni își agitau frenetic brațele. Strigătele lor se pierdeau în vacarmul furtunii, ca țipetele patetice ale puișorilor abandonați.

– Ce faceți acolo? urlă Mac Koy la ei. Vă imaginați că ne vor trimite ajutoare pentru un nenorocit de compresor care cedează? Nu este nimic grav, mă auziți? Nimic grav. Suntem destul de pricepuți să rezolvăm totul. Oricum, vasele altor platforme vor fi repede aici.

Lui însuși i-ar fi plăcut s-o creadă. Și în acest moment, când încerca să distingă oamenii în fumul care-i învăluia, Mac Koy simți puntea înclinându-se.

„Dumnezeule, este imposibil! Nu noi!“

Cât de departe îi ajungea privirea, marea vuia, rostogolindu-și masa cenușie spre ei. Mac Koy striga și vântul îi ducea vocea.

– Jack! La naiba, nu!

Văzu pe unul din oamenii lui repezindu-se spre parapet.

– A înnebunit! Băieți, vă implor, nu săriți! Știți bine că...

Dar era oare momentul să le reamintească faptul că aruncându-se în apă de la o asemenea înălțime, se vor strivi ca de o dală de beton? Îl prinse pe scufundător de umăr, strângându-l într-o îmbrățișare care se voia liniștitoare.

– Ești bine? Calmează-te, rămâi lângă mine. Suntem toți aici.

Vântul le răvășea părul, lipind pe fețele lor șuvițele ude de apă sărată. Frank înaintă spre Mac Koy clătinându-se ca un drogat, nesigur pe picioarele lui.

– Frank? Nimic serios?

– Câteva arsuri, dar totul va fi bine.

– Și Jack? Ce l-a apucat?

– Un acces de panică, dar s-a calmat. M-am omorât totuși să v-o repet băieți...

Frank ridică din umeri. Pe fața lui șiroia un amestec de transpirație și de stropi de apă.

– Nu vă faceți sânge rău.

– Și doctorița? Ați văzut-o? Cobor s-o caut repede!

Mac Koy își ieși din fire.

– Nu puteți să nu vă gândiți la ea, nu?

Frank făcu un gest din bărbie.

– Ea este aici. Priviți, acolo jos. Nu știu cum s-a descurcat să ajungă la fața locului atât de repede, dar este aici. Se ocupă de băieți.

Prin fumul negru care amenința să-i asfixieze, Mac Koy o distinse pe Sharon, aplecată asupra unui bărbat întins, care se ținea de ceafă cu ambele mâini.

– Cine este? Este rănit?

– Este Sean. A fost aruncat în nu știu ce, și a primit o lovitură la cap.

Cu dosul mâinii, inginerul își șterse fața inundată de transpirație.

– Ce altceva?

– Câteva arsuri ușoare.

– Slavă Domnului! Am scăpat ușor.

Kenneth aruncă o privire circulară peste oamenii grupați în jurul lui. Toți stăteau aplecați în mod ciudat, pentru a lupta contra vântului care-i pălmuia cu furie.

– Întrebări?

– Minerva riscă să se scufunde?

– Să se scufunde! De ce nu să se răstoarne atâta timp cât sunteți aici!

– Asta deja s-a văzut! aruncă un bărbat. Și în acest caz, este mai bine să ne evacuăm fără amânare!

Mac Koy îl cunoștea pe fiecare din acești oameni. Știa curajul lor, tenacitatea lor, dar nu-i văzuse niciodată într-o situație critică așa cum era asta: se întreba acum dacă reacțiile lor vor fi acelea la care i-ar fi plăcut să se aștepte.

– Această platformă veche va rezista! îi asigură el. Nu poate să ne joace o asemenea festă! Pompele 1 și 2 funcționează? O.K., merg

să văd. Și vreau ca această punte să fie imediat golită. Tot ce se află pe ea riscă să devină periculos! Ce-i cu aceste cabluri? Ia-l pe acela, și înfășoară-l. Înțelegi? Nu vreau să văd pe nimeni că-și pierde timpul. Hai, la muncă! Puțin nerv, la naiba. Ce se întâmplă?

– Troliul este gripat!

– Atenție!

– Strânge astea! Grăbește-te, înțelegi? Vreau ca această punte să fie curată ca o masă de biliard!

Kenneth Mac Koy era peste tot în același timp, strigând în vânt. Uraganul părea că s-a întețit și sufla cu furie. Inginerul se gândi un moment la Sharon și se grăbi să alunge această preocupare din mintea lui: oriunde ar fi, această fată era cu siguranță pe cale să facă ce avea de făcut – și bine.

– Mac Koy! Piciorul tău!

– Dumnezeule!

Ca un arbore pe care-l dobori, Kenneth fu culcat pe punte, secerat de o palmă formidabilă. Capul lui se ciocni de podeaua de metal cu un zgomot surd.

Căutând să-și păstreze echilibrul pe puntea înclinată, urlând sfaturi în rafalele de vânt, împiedicându-se unii de alții, oamenii se repeziră și se opriră brusc, uluiți.

Kenneth își pusese piciorul în centrul unei bucle de oțel, la capătul unui cablu pe care troliul mecanic îl înfășura. Cablul se întinsese brutal și inginerul, livid, prizonier, rămânea culcat pe spate. Fața lui, înnegrită de fum, nu exprima altceva decât o furie neputincioasă.

– Iată unde ne duce harababura voastră. Sunt prins în cursă ca o vulpe. Și stați toți plantați acolo, privindu-mă! Așteptați ca eu să dau ortul popii, ca să puteți să mă împăiați? Mișcați-vă, faceți ceva!

Frank se apropie în fine pentru a îngenunchea lângă el.

– Ți-e rău?

– Rău?

Inginerul se strâmbă într-un zâmbet, recunoscând fața care se apleca spre el.

– Ah, ești tu, Frank. Ești strașnic de sexy, bătrâne, cu machiajul tău negru de fum. Cum te simți?

– Eu trebuia să-ți pun întrebarea.

– Eu? Am impresia că sunt pe cale să mi se smulgă piciorul.

Frank examină rana. Piciorul și glezna erau pline de sânge. Simți că i se face greață crezând că recunoaște albeața osului în carnea strivită. Se întrebă prostește unde dispăruse încălțămintea inginerului. Nu era momentul să se îngrijească de acest gen de amănunt.

– Doctore! strigă el. Aici!

Fu surprins să audă vocea lui Sharon la urechea lui. Ea era deja acolo.

– Nu striga.

Cu o privire rapidă peste umăr, aruncă fără să se adreseze cuiva anume:

– Cineva să se ducă să-mi caute trusa. Am lăsat-o lângă Sean, acolo.

Apoi se aplecă spre Kenneth, împingându-l cu blândețe pe Frank.

– Cum te simți? Te doare foarte rău?

El nu-și dădu osteneala să răspundă. Ea îi luă încheietura, numără pulsul, își trecu o mână ușoară peste fruntea transpirată a rănitului și se forță să schițeze un zâmbet pe care îl spera liniștitor.

– Nu-i nevoie să-mi zâmbiți, doctore. Nu mai sunt un puști și nu suntem la căldură, în cabinetul dumitale: sunt înțepenit și încă bine! Nu luându-mi pulsul o să mă scoți de aici.

Își degajă brutal încheietura, cu maxilarele crispate într-un rictus furios.

– Vezi-ți de treabă! Oamenii mei se vor ocupa de mine.

Frank sosea cu trusa de urgență. Sharon o deschise în grabă. Părul ei flutura pe frunte ca o flamură.

– O secundă, Mac Koy. Trebuie să-ți fac o injecție cu ser antitetanos. După care va trebui...

– Bună idee: înțeapă-mă! Atâta timp cât voi fi țintuit pe această punte ca un ocnaș de greutatea lui, profită pentru a-mi aplica toate pedepsele.

– Vrei un calmant? întrebă cu răceală tânăra femeie. Cel puțin nu intenționezi să faci să-ți treacă durerea urlând?

– Nu vreau calmantele tale. Vreau să pot să supraveghez tot ce se întâmplă, cel mai mic

gest. Vreau să știu cum o să faci să mă scoți din această cursă de șobolani fără să-mi trimiți piciorul la pești.

Sharon se redresă încet, se trase înapoi și se lovi de negrul cu care schimbase câteva cuvinte în momentul sosirii pe platformă. Se întoarse și-și dădu seama că privea speriat corpul întins al șefului său.

Ea își puse mâna pe brațul lui.

– Cred că suntem amândoi în aceeași stare: sunt moartă de teamă, de frig și convinsă că sunt incapabilă să fac ceva.

Bărbatul păru fericit că cineva își arăta astfel slăbiciunea. Lăsă impresia că prinde curaj.

– Lăsați-i pe bărbați s-o facă, doamnă. Este o treabă de mecanici. După ce-o să-l eliberăm, vi-l vom lăsa; veți putea să-i faceți ce vreți.

Cu un zâmbet, el adăugă:

– O să vedeți că în acel moment veți folosi la ceva. Dar deocamdată, dacă am înțeles bine, este suficient să vă vadă pentru a-și ieși din fire. Atunci, lăsați-l: vom fi foarte atenți cu el, nu vă neliniștiți.

Ea clătină din cap, aparent puțin convinsă.

– Dacă ați merge să stați într-un colț, până atunci? sugeră negrul. Vă aduc o ceașcă bună de ceai.

– Ceai! În mijlocul acestei furtuni?

Această simplă idee o făcu să zâmbească.

– La urma urmei, de ce nu? Dacă totuși veți reuși, cred că va face bine tuturor.

Dar în loc să se îndepărteze, se aplecă din nou ca să examineze monstruoasa buclă de metal răsucit care strângea glezna lui Kenneth ca un laț. Panica o cuprinsese din nou.

– Sângerează mult, spuse ea, fără a îndrăzni să ridice vocea. Vă rog, degajați-l repede!

– Calm, doamnă. Facem ce se poate.

Un mecanic se aplecă asupra troliului.

– Dați-mi un clește, băieți. O să-mi dau silința să tai această...

– Nu! Nu clește!

Sharon prinsese mâna celui care întindea unelta, pentru a o îndepărta trăgând din toate puterile.

Bărbatul o privi agasat.

– Spuneți, doctore, nu sunteți puțin cam nervoasă? Vreți să mă lăsați? Am de lucru. Poate credeți că nu știu ce fac? Atunci, lăsați-mă în pace, și...

– Fără clești! repetă Sharon cu îndărătnicie.

Se agăță de pumnul mecanicului cu încăpățânare.

– Priviți-mă! ordonă ea.

Bărbatul o ascultă. Văzu figura hotărâtă a tinerei femei, trăsăturile trase de oboseală și spaima, dar nu descoperi nici o urmă de panică în ea și hainele ei pătate n-aveau nimic de invidiat ținutelor de lucru ale bărbaților.

– Vă rog, îl imploră ea, încercați să înțelegeți.

Pentru a calma spiritele, ea adăugă:

– Sunt ca și voi. N-am avut niciodată de-a face cu acest gen de situație. Dar văd bine că nu este loc să puneți cleștele între cablu și piele. Nu veți reuși decât un lucru: să-l răniți și mai mult. Forțați-vă mai degrabă să slăbiți cablul. Faceți troliul să meargă înapoi și când bucla se va deschide trageți...

– Faceți ce vă spune!

Vocea aspră, gâfâită a lui Kenneth Mac Koy o făcu să tresară pe Sharon.

– Dumnezeule, Kenneth, tot vorbind despre acest picior, sfârșisem prin a uita cui aparține.

– Eu nu...

– Totul se va aranja acum. Ei te vor degaja.

– Auziți, băieți? Ascultați-o: trebuie să mă eliberați, nu să-mi smulgeți piciorul!

Frank puse o mână prietenoasă pe umărul tinerei femei.

– Mergeți, doctore. Duceți-vă să vă luați ceaiul. Am impresia că nu-i va plăcea să fie ținut de mână. Îndată ce va scăpa o să vă fac semn. De acord?

– De acord. Rămân acolo, aproape. Dar grăbiți-vă, vă rog. Va trebui să intervin foarte rapid, dacă vreau să-l salvez.

Capitolul 6

„Doctorul Parker este chemat la doctorul Walter…“

Vocea blândă și anonimă, repeta ordinul.

– Auzi? exclamă Joan. Asta este, vei vedea că el nu va opera!

– Sărmanul!

– Oh! Betty, îți petreci timpul plângând pe toată lumea!

– Nu-l plâng, dar nefericitul nu este vinovat cu nimic de ceea ce s-a întâmplat.

– Cu nimic? Dacă nu s-ar fi comportat ca un papă-lapte, nu s-ar fi ajuns aici! Ai citit articolul din ziar? Toți acei bieți oameni care sunt prinși acolo? Ce oroare! Imaginează-ți puțin poziția lui Sharon Douglas! Ce va face oare, acum?

– Este medic, nu? Cu același titlu ca și alții. Sub pretext că este femeie, nu va trebui...

– Nu va trebui ce?

– Nu știu – dar toată această poveste mă înnebunește. Uite, privește.

Betty îi întinse ziarul mototolit prietenei ei. Știrea se întindea pe trei coloane.

„La ora nouă treizeci și unu, platforma de foraj marin Minerva a trimis un apel de ajutor. Se presupune că o scurgere de gaz natural sub presiune a izbucnit prin structură, ai cărei piloni de metal sunt înfundați în subsolul marin la patrusute șaptezeci și cinci de picioare de fund. Specialiștii se tem...“

– Dumnezeule! exclamă Betty. Ce se va întâmpla cu ei?

– Așteaptă, citește continuarea: „... O mare furioasă va face fără îndoială dificile, dacă nu imposibile, operațiunile de salvare care vor putea fi întreprinse în următoarele ore“.

Betty reluă ziarul de la prietena ei, smulgându-i-l aproape din mâini.

– Ce vrea să însemne, „în următoarele ore“? Una, două, douăzeci ore? Cum vom ști dacă există răniți? Și cum îi transportă?

– Calmează-te, vor trimite vapoare, elicoptere... Și dă-ți seama, adăugă Joan pe un ton plin de venin: iată pe medicul nostru Douglas care devine celebru de pe o zi pe alta!

– S-ar spune că ești geloasă!

Roșie de indignare, cu fața ei frumoasă crispată de furie, Betty aruncă ziarul în fața Joanei.

– Auzindu-te, s-ar putea crede că a făcut-o dinadins vârându-se în acest necaz!

– Și ce-i cu asta? Este adevărat că nu mi-ar fi displăcut. Mi-ar plăcea, o dată.

– Ți-ar plăcea ce?

– Să fac pe eroina. Ce părere ai despre un articol de genul: „Infirmiera Joan Hopkins, căreia trebuie să-i salutăm devotamentul și curajul, cu riscul vieții sale, a putut face repatrierea....“

– Evacuarea, proasto.

– Ah! Exact. Spuneam, deci: „O infirmieră oarecare – eu, în cazul de față – a putut să evacueze toți răniții, în ciuda mării furioase și...“.

– Visezi, sau ai înnebunit?

– Visez, frumoasa mea. Visez, și este bine că pot să-mi permit s-o fac în acest moment. Asta și să trudesc din greu ca s-o întâmpin pe domnișoara eorină și camarazii ei.

– Dar, Joan...!

Complet sufocată, Betty își privea prietena cu un aer înspăimântat.

– Poate există răniți, morți...! Poate că doctorița Douglas este ea însăși în pericol. Cum poți să glumnești despre un astfel de subiect!

Joan se aplecă și ridică ziarul:

– Îmi porți pică?

– Și încă cum!

Betty rămase un timp tăcută înainte de a relua:

– Dar îmi imaginez că dacă, din nenorocire, ne-am găsi în prima linie, vei face tot posibilul – nu?

– Evident, mare proastă ce ești!

Joan plantă un sărut pe obrazul plinuț al prietenei sale.

– Vrei să-ți spun? Într-una din aceste zile, îți va crește o aureolă atât de mare, atât de lată, că nu vei mai trece prin această ușă!

Betty izbucni în râs.

– O aureolă atât de luminoasă, în plus, că se va putea merge în spatele meu fără să aprinzi luminile, nu-i așa?

***

– Nu, nu vă fac răspunzător! urla doctorul Walter. Dar recunoașteți că aveți un noroc afurisit, nu? Mă întreb dacă n-ați simțit că vine vântul!

Abia închisese doctorul Parker ușa de la biroul superiorului său că un torent de țipete îl asaltase.

Adineauri, pe culoare, îndreptându-se spre cabinetul lui Walter, încercase să-și amintească dacă putuse, într-un moment sau altul, să se facă vinovat de dezertare sau de lașitate. Dar

nu. Și convins de nevinovăția lui, răspunsese la apelul lansat de difuzoare.

Dar Walter nu părea nicidecum de părerea lui.

– La urma urmei, continuă el, poate porți ghinion! Ai părăsit platforma, și necazurile au dat buzna.

Îl privi un moment, agasat, înainte de a relua:

– Oh! și apoi, stai jos, te rog! Sunt obosit să te văd mergând de colo colo ca un leu în cușcă. N-o să leșini cel puțin, nu?

Parker trase un semn și se lăsă să cadă, cu un nod în gât. De la anunțul catastrofei, retrăia necontenit, minut cu minut, scurtele ore pe care le petrecuse pe Minerva.

Își amintea micuța cabină, auzea vacarmul compresoarelor, revedea fața disprețuitoare a lui Kenneth Mac Koy. Și dacă acesta din urmă îl luase drept un prefăcut?

Îi purtase oare într-adevăr ghinion lui Sharon?

Și dacă...

– Inutil să examinezi din nou toate astea.

Parker tresări, ca și cum celălalt îi citise gândurile.

– Ce vrei să spui?

Walter se așeză greoi în spatele biroului său, își frecă fața cu ambele mâini și-l privi fix pe tânărul medic.

Fragil, se gândea el: iată ce este. Nesigur – incapabil să facă față celui mai mic pericol – nu din lașitate, ci pentru că este în firea lui, asta-i tot.

– Vreau să spun, reluă Walter, că n-ai de ce să te învinovățești. Uită tirada mea de adineauri. Și scuză-mă, am mers prea departe. Nu ești răspunzător de acest accident; nimeni nu este. Nici chiar de furtună. N-avem nevoie de...

Parker se ridicase, fixându-l pe Walter cu o privire tulburată de recunoștință.

– Este adevărat, știți?

– Ce este adevărat?

– Că sunt claustrofob. Chiar în ascensor, sunt incapabil...

– Ah! Te rog! tună Walter, regăsindu-și toată furia. Nu mai suntem la acest gen de scuze! Este timpul să privești lucrurile în față: dintr-un

moment în altul, va trebui să primim aici o duzină de răniți – și nu văicărindu-ne vom reuși.

– De ce credeți că vor fi răniți?

Mai smiorcăit ca oricând, Parker se sufoca din nou sub această groaznică senzație de spaimă care-l asaltase când aflase veștile provenind de pe Minerva.

– De ce? strigă Walter. Ești complet mărginit, sau ce? Cunoști mai bine decât mine dimensiunea acestei platforme: este minusculă. Dacă izbucnește un incendiu, dacă se produce o explozie, dacă marea nu se calmează, ce se va întâmpla cu toți cei care sunt acolo? Te întreb!

– Haide, calmați-vă...

– Ah! da? Și Sharon, în toate astea? Credeți că este locul unei femei?

Parker ridică o mână pe care o spera liniștitoare.

– Știți că n-am nici un amestec în această repartizare. Cerând schimbarea mea, nu puteam să ghicesc că ea va fi trimisă. De altfel, sunt convins că va ști să facă față la...

– Taci. Mă scârbești.

Walter își sprijini mâinile pe birou ca și cum se pregătea să se ridice, și Parker înțelese că era timpul să se facă nevăzut. Plin de ranchiună, umilit, stătu un moment în fața biroului, ezită să mai adauge câteva cuvinte, scutură din cap și ieși.

Pe culoar, se încrucișă cu două tinere infirmiere care-l priviră cu curiozitate. Se gândea că le văzuse deja – la blocul operator, fără îndoială – și le salută scurt.

În spatele lui, le auzi cum șopteau cu vehemență. Apoi, una dintre ele râse înăbușit.

Hotărât lucru, gândi el, urăsc acest spital. Urăsc toți acești oameni.

Oprindu-se în fața ascensorului, își puse o întrebare care făcu să-i bată inima mai repede: „Și dacă îți urăști și meseria, cu tot ce implică ea?“

De ce râsese acea infirmieră?

Capitolul 7

– Cum vă simțiți, domnule Mac Koy?

– Frumoasă întrebare!

Sprijinit pe perne, îmbrăcat cu o splendidă pijama galben-canar, cu picioarele protejate de greutatea cearșafurilor de un cerc, Kenneth o privi pe tânăra infirmieră intrând în camera lui.

– Cum vreți să mă simt? Evident, de minune. Cât mi s-a tăiat? Un picior? Două?

– În orice caz, nu acesta!

Betty ciupi în glumă degetul mare al piciorului gol care depășea patul, fandosindu-se:

– În ceea ce-l privește pe celălalt, nu știu.

– Cum, nu știți? Dar nu simt nimic; absolut nimic!

– Ați prefera să suferiți?

– Simt că asta nu va întârzia.

Betty își ridică ochii spre cer.

– Într-adevăr! oftă ea râzând. Toți sunteți la fel! Vă merge foarte bine, și o știți ca și mine. Vreți să vă ciupesc și în partea cealaltă? Dacă strigați, veți ști că aveți amândouă picioarele în perfectă stare de mers și bune pentru serviciu.

– Nu-mi înșirați minciuni.

– Dar, deloc! Pot chiar să vă asigur că, dând dovadă de puțină bunăvoință veți fi capabil să puneți acest picior jos peste...

– Un an? Zece ani?

– ... Câteva zile. Doctorița Douglas este foarte mulțumită de munca ei. Acum, este rândul dumneavoastră să faceți restul.

Kenneth clătină din cap, privi în jurul lui, netezi cearșaful, își trase mânecile bluzei și, fără să îndrăznească să-și ridice ochii spre cei ai tinerei, puse întrebarea care-i ardea buzele:

– Aveți vești despre ceilalți?

Cu un râs slab, Betty își potrivi boneta de infirmieră peste părul scurt, roșcat.

– Ceilalți? Vreți într-adevăr vești despre ceilalți?

– Râdeți tot timpul așa?

Ușor iritat, Kenneth adăugă:

– Da, aș vrea să știu.

– Domnule Mac Koy, o ghicitoare: de ce boneta mea era strâmbă când am intrat în camera dumneavoastră?

– Ei bine! poate că spitalul este plin de curenți de aer...?

Mai neliniștit decât ar fi vrut să lase să pară, Kenneth surâdea fără voia lui, cucerit de bucuria de viață a tinerei.

– Ați pierdut.

– Mă dau bătut.

– Vă amintiți de Frank, seducătorul Frank?

– Frank! Cum se simte?

– Bine. Mai mult chiar: foarte bine. El m-a prevenit imediat că între Aberdeen și Rio de Janeiro toate femeile sunt la picioarele lui, și nu înțelegea de ce o mică scoțiană oarecare i-ar rezista.

– Oarecare! A spus într-adevăr asta?

– Textual.

– Și atunci?

– Atunci, i-am împins scaunul pe rotile în spălătoria din fundul culoarului și de atunci țipă în gura mare să vin să-l eliberez.

– Ați îndrăznit?

– Și încă cum!

– Bietul Frank!

– Nu e cazul să-l plângeți Așteptați să vă poată vizita și veți vedea că este în plină formă.

– Să poată... de ce? Nu este în stare s-o facă?

– Grijuliu ca o cloșcă, domnule Kenneth Mac Koy!

– Răspundeți-mi.

– Ascultați: a primit doar o lovitură în spate când compresorul acela a explodat pe platforma dumneavoastră și a trebuit să i se pună o minervă. Asta-i tot.

– O minervă?

– Un aparat care să-i mențină capul ridicat.

– Și se numește într-adevăr așa? Ca Minerva noastră?

Kenneth izbucni în râs și Betty îl privi stupefiată. Nu făcuse nici o secundă legătura

între cele două nume. Se forță de bine de rău să-și păstreze un aer serios.

– Într-adevăr, este în ghips de la ceafă la umeri, dar vă asigur că-și păstrează libertatea mâinilor și că se folosește foarte bine de ele.

Mac Koy râse mulțumit.

– Și ceilalți se dovedesc oare la fel de... agili?

– Mai mult sau mai puțin.

Betty își luă un aer fals sever.

– Dar ei n-au interesul să se vindece prea repede. Sau atunci, va trebui să se mărească spălătoria.

– Pentru că acolo...

– Acolo îi depozitez pe cei care se însănătoșesc cu o viteză suspectă, îndată ce nu li se mai impune să rămână cuminți în pat.

– Înțeleg asta de aici. Purgatoriul, într-un cuvânt!

Kenneth simțea că-i revine buna dispoziție.

– Betty?... Pot să-ți spun Betty, nu-i așa? Aș vrea să văd un medic – pe doctorița Douglas sau pe altul. Am într-adevăr nevoie să știu cum stau.

Infirmiera îl privi cu un aer dintr-o dată mai grav.

– Mă ocup eu de asta.

Din pragul camerei, se întoarse pentru a adăuga, cu o bunăvoință aproape maternă, pe care tinerețea ei o făcea și mai emoționantă:

– Dar liniștiți-vă, totul merge bine. Și dacă starea dumneavoastră continuă să se amelioreze, va trebui poate să vă amenajez un mic loc în spălătorie!

***

Infirmiera se încrucișă cu Sharon Douglas în momentul când ieșea din cameră.

– Aveți nevoie de mine, doctore?

– Pentru moment nu, domnișoară Duncan. Cum se simte rănitul nostru?

– Bine, doctore. Vă va spune el însuși.

Se întoarse să-i adreseze un semn din cap complice lui Mac Koy și se îndepărtă.

– Betty a noastră părea foarte grăbită.

Sharon intră în cameră cu un zâmbet liniștit.

– Ai nevoie de ceva?

Kenneth o privea fix. S-ar putea crede că nimic nu se întâmplase, se gândea el. Platforma, furtuna, accidentul: toate astea păreau să nu fi existat niciodată. Tânăra femeie afișa mereu aceeași frumusețe senină. Bluza ei albă ridica între ea și el un baraj la fel de netrecut ca un zid de piatră.

– Aș vrea vești despre oamenii mei, spuse el. Sunt ținut complet deoparte și dacă vreau să știu ceva, va trebui curând să mă adresez ziarelor.

Cu o expresie dezamăgită, el adăugă:

– Ai deținut deja prima pagină, dragă doctore. Devotamentul tău, competența, farmecul, curajul... Nici un superlativ nu era prea frumos pentru acești domni jurnaliști.

El făcu o pauză, apoi continuă:

– Și dacă mi-ai vorbi puțin despre mine?

Sharon îl privea pe rănit fără să spună nimic. Îndată ce apăruse în camera lui, avusese impresia că lumina scăzuse: acel Mac Koy vesel, mulțumit de viață, zeflemitor pe care-l zărise sosind, se închisese în prezența ei pentru a deveni agresiv, neîncrezător.

Alungă din memoria sa scurta lor întâlnire în cabina mică de pe Minerva, spaima care o asaltase când el fusese rănit, și spuse pe un ton foarte profesional:

– Ești bine.

Apoi se apropie de foaia de observație fixată la piciorul patului.

– Foarte bine, chiar.

– Și oamenii mei?

– Va trebui să vorbești despre asta cu doctorul Walter. Nu m-am ocupat de ei.

– Am dreptul să știu ce mi-ai făcut exact?

– Ceea ce noi ți-am făcut, îl corectă ea. Doctorul Walter și cu mine am efectuat o osteosinteză.

– Adică?

Sharon inspiră profund, forțându-se să nu se simtă rănită de tonul usturător al întrebării lui.

– Ți-am pus oasele la locul lor, menținute de o placă fixată în dreptul fracturii. Nimic foarte original, nici teribil de traumatizant. Ai noroc că ai scăpat atât de bine: acel cablu ar fi

putut să-ți secționeze piciorul, dacă „oamenii“ tăi cum le spui, nu ar fi fost așa de eficienți.

– Și ce-ți datorez?

Înfuriată, Sharon îl fulgeră cu o privire întunecată.

– Poftim?

– Cu ce îți sunt dator doctore? Fiindcă se pare că totul este atât de simplu, nu trebuie să mă gândesc cum să mulțumesc?

Sharon își încleștă mâinile de bara patului. Fața ei palidă, micile pete de sânge care pătau încă bluza spuneau că tocmai se oprise din lucru. Cu o voce pe care furia o făcea să vibreze, răspunse pe un ton sarcastic:

– Nimeni nu-ți cere mulțumiri, domnule Mac Koy! Walter și cu mine nu ne-am făcut decât datoria. Și am fi procedat la fel pentru oricine. Acum, dacă-mi permiți, am și eu câteva întrebări să-ți pun.

Înainte ca el să aibă șansa să deschidă gura, ea relua:

– De-a ce te joci? De ce ești atât de sever? Oare pentru că nu suporți că ai fost la discreția mea? Pentru că nu suporți să-mi datorezi ceva?

Te credeam grosolan, Mac Koy; dezagreabil, înăcrit... dar acum mă întreb dacă nu ești pur și simplu stupid!

Kenneth simți că mersese prea departe. Simți de asemenea că era prea târziu să-și ia vorbele înapoi. Și apoi, o va lăsa pe această fată să-i țină piept?

– Stupid poate, doctore Douglas. Dar cine îmi garantează că voi ajunge într-o zi să merg din nou? Cine îmi spune că erai suficient de competentă să...

Stupefiată, Sharon simți brusc că toată furia o părăsește și pe un ton de nesfârșită tristețe, reuși să articuleze:

– Kenneth... de ce? De ce strici totul?

Capitolul 8

Kenneth va manifesta oare o aparență de remușcări? Sharon n-o să știe niciodată. Ușa fu împinsă fără menajamente și trei bărbați dădură buzna în cameră.

Primul, jovial, rotofei, în costum din trei piese și cravată cu picățele, afișa o bună dispoziție pe care o voia contagioasă.

– Mă prezint, trâmbiță el: Arthur Adams. Bucuros să vă strâng mâna! Și pe a dumneavoastră de asemenea, doctore Douglas!

Sharon îi întinse o mână indiferentă și, cu brațele încrucișate, se rezemă de perete, așteptând urmarea.

– Țin să vă mulțumesc la amândoi că ați reușit să salvați oamenii. Știu că nu vom putea niciodată să vă recompensăm precum meritați, dar nu vom uita ce ați făcut. Bărbați oțeliți – și femei ca dumneavoastră doctor Douglas – sunt cei care ne trebuie.

Se mișca încoace și încolo prin cameră, gesticulând. Sharon, nemișcată, urmărea cu atenție manevra lui. În cele din urmă, Kenneth puse întrebarea:

– Pot să vă întreb pe cine reprezentați?

– Scuzați-me. Sunt vicepreședintele Highland Entreprise.

– Vicepreședinte, adevărat?

Mac Koy schiță un zâmbet strâmb, fără să se despartă de proasta lui dispoziție.

– Nu-mi pasă cine sunteți, continuă el. Spuneți-mi mai curând ce vă aduce, și opriți această reprezentație.

Bărbatul încasă această primire neprietenoasă fără să clipească. Zâmbetul lui părea fixat o dată pentru totdeauna pe fața lui bucălată.

– Iată ce mă aduce: noi am găsit un mijloc de a opri acest gen de scurgeri înainte ca petrolul să atingă țărmul. Mai multă poluare, mai multe prejudicii pentru pescari...

– Pentru că vă sinchisiți de pescari?

Fără să-și dea seama, Kenneth adoptase aceeași atitudine ca Sharon: brațe încrucișate la piept, zâmbet ironic în colțul buzelor.

Adams își continua tirada, perfect indiferent la întreruperea inginerului.

– ... Și iată ceea ce colaboratorii mei și eu însumi venim să vă propunem: suntem gata să plătim o sută de mii de dolari celui care va merge să pună explozivi în locul indicat de experții noștri, pentru ca forajul Minervei să fie colmatat.

Cu aere de Moș Crăciun, adăugă cu o expresie lacomă:

– Fără a socoti un bonus pentru dumneavoastră, domnule Mac Koy – dacă acceptați să dirijați operațiunile. Când veți fi complet restabilit, bineînțeles. Credeți că

puteți să-i convingeți pe... prietenii dumneavoastră?

– Rostiți acest cuvânt ca și cum ar fi între ghilimele. Dar sunt într-adevăr prietenii mei, chiar dacă sunt plătiți pentru munca pe care o efectuează alături de mine.

– Bineînțeles, domnule Mac Koy. Nu era nimic.... restrictiv în cuvintele mele, credeți-mă. Atunci, ce spuneți de mica mea propunere?

– Ce să spun? Este foarte clar: nu voi convinge pe nimeni.

Kenneth manipula mașinal diamantul din urechea lui – acest diamant al cărui teribil secret Sharon îl cunoștea. Adams păru ce devine agresiv.

– Și de ce, vă rog?

– Mai întâi, domnule Adams, pentru un motiv foarte simplu: nu-mi plăceți. Dar nu asta este problema. Adevăratul răspuns este altul: omul care va fi ales să se scufunde va trebui să rămână singur în adâncuri prea mult timp, și să

parcurgă trei sute de metri pe fund. Dacă totul se petrece bine, are doar zece la sută șansa să urce viu la suprafață. Este puțin, domnule Adams. Foarte puțin.

Cu buzele strânse într-un zâmbet lipsit de veselie, Kenneth concluzionă:

– Nu contați pe mine să trimit pe cineva acolo.

Cei doi bărbați care intraseră în același timp cu Arthur Adams avansară atunci spre pat, cu servietele cu documente sub braț și declarară în cor:

– Dacă din nenorocire scufundătorul va dispărea, compania noastră se angajează să plătească familiei o jumătate de milion de dolari.

Răsturnându-și capul pe perne, cu ochii pe jumătate închiși, Kenneth murmură într-un suflu:

– Sunteți mai răi decât îmi imaginasem.

Iritat la culme, Adams lătră:

– Noi vrem rezultate. Am avut dosarele echipei dumneavoastră în mâini, domnule Mac

Koy: într-adevăr, nu sunt criminali, dar este vorba de bărbați... cum se spune? neimportanți. Rupți de familie și societate. De altfel, există ceva în trecutul majorității acestor oameni... în fine, să vorbim despre altceva. Știu sigur, în orice caz, că numai banul îi interesează. Dincolo de o anumită sumă, nimic n-ar putea să-i oprească.

– Și ce-i cu asta? tună Mac Koy, stăpânindu-și greu furia. Ei nu ascund asta! Nu este un motiv să-și sacrifice viața pentru Highland Entreprise!

Ridicându-se de pe pernele lui, strigă cu un ton furios:

– Acum, ieșiți!

Arthur Adams adună cu demnitate dosarele pe care le pusese pe un scaun.

– Bine. Mă voi lipsi de dumneavoastră, Mac Koy. Și sunt sigur că dacă vorbesc direct cu oamenii despre prețul care suntem dispuși să-l plătim, va exista nu numai unul care să accepte.

Începu să se întoarcă, apoi păru că se răzgândește.

– Încă un lucru: dacă dumneavoastră nu vreți să lucrați cu noi, nu-i nici o problemă. Vom lucra fără dumneavoastră.

– Vă interzic.

– Cine sunteți dumneavoastră, ca să-mi interziceți ceva? Oricum, dacă ar fi să cred ce mi s-a raportat, riscați mult să rămâneți imobilizat un timp. Nu-i adevărat, doctore?

Sharon îi arătă ușa.

– Ieșiți, șuieră ea.

– Cu plăcere. Și încă o dată bravo pentru eroismul dumneavoastră. Ocupați-vă cum trebuie de bolnavul dumneavoastră, mai ales. Sunt sigur că ne vom revedea, el și cu mine.

Tânăra femeie îi escortă până la ușă, o trânti în spatele vizitatorilor și se întoarse, cu o mână pe clanță. În patul lui, Kenneth avea trăsăturile crispate și maxilarele încleștate.

– Ce fel de oameni sunt aceștia?

– Ce fel de oameni? Află, frumoasa mea, că există oameni care seamănă cu rechinii. Arthur Adams face parte dintre aceștia. A reperat o epavă, și caută o momeală. Dar dacă pot să-l împiedic, nici unul din membrii personalului de pe Minerva nu va juca acest rol.

Se ridică greu într-un cot, strâmbându-se.

– Când voi putea să mă ridic, la naiba?

– Curând.

– Curând! scrâșni el. Când va fi acest curând? Dă-mi răspunsuri precise: când voi putea să merg din nou normal?

– Să mergi? Nu se pune problema, deocamdată! Mai întâi va trebui să urmezi un program de reeducare, și...

– Câte zile? i-o tăie Kenneth.

– Câteva săptămâni.

El încasă noutatea cu o grimasă.

– Înțeleg.

Sharon era pe punctul să plece, când el reluă:

– Încă o clipă, doctore Douglas: vrei s-o chemi pe Betty?

– Infirmiera? se miră ea.

– Evident – cine alta? Vrei să-i ceri să treacă să mă vadă? Oh, și spune-i de asemenea că poveștile ei cu spălătoria mă interesează în cel mai înalt grad.

– Cu... spălătoria?

– Da.

Și cum Sharon, stupefiată, rămânea plantată pe prag fără să se miște, o concedie cu un scurt:

– Pe mâine, doctore.

– Pe poimâine, îl corectă ea. Am fost de gardă toată ziua: mâine am pauză.

Când să dispară pe culoar, el o rechemă cu o voce ezitantă:

– Sharon...?

– Da?

– Nimic. Noapte bună.

Capitolul 9

Fără să-și părăsească fotoliul, Kenneth aruncă un buștean în cămin. Niciodată nu se simțise atât de calm, atât de bine. Niciodată nu încercase o asemenea pace cu lumea.

Camera mare cu tavanul jos, cu pereții tapisați de cărți, vechiul fotoliu de piele pe care era așezat, totul era o consolare. Ferestrele larg deschise lăsau să intre murmurul valurilor și un vânt căldulț îl făcea aproape să regrete că aprinsese acest foc.

Bușteanul trosni și o jerbă de scântei țâșni, respingând noaptea mai departe.

Lumina crudă a lămpilor de spital, mirosul aseptizat al culoarelor, scârțâitul roților de

cauciuc ale cărucioarelor, nopțile și zilele interminabile petrecute acolo semănau cu un coșmar pe care nu și-l amintea decât vag. Toate astea erau atât de departe!

Totuși, era suficient un fleac ca s-o revadă ca și cum ar fi fost ieri pe Sharon mergând cu pasul ei suplu, deschizând ușă după ușă, oprindu-se la fiecare pat, împărțind zâmbete atât de sincere, atât de călduroase, și îmbărbătând pe fiecare cu minunatele ei „Totul va fi bine“.

Și călătoria lor – în acel tren fabulos care nu putuse opri niciodată în nici o gară: va reuși oare să pornească din nou într-o zi?

Îi era greu să-i poarte pică tinerei femei, totuși. Era foarte conștient că se arătase odios. Singura lui scuză – dacă totuși exista una: spaima pe care o simțise după accident, acel sentiment îngrozitor de neputință care-l asaltase când se trezise culcat pe punte, prizonier, fără să știe prea bine dacă nu-și va lăsa un picior în această aventură.

Timp de mai multe zile, îi cășunase pe întreg pământul – și mai ales pe Sharon Douglas.

Dar n-ar fi suportat să rămână blocat o zi în plus în acel pat de spital.

„Evadarea“ lui, oricât de nebunească ar fi putut să pară, îi redase în sfârșit impresia că viața merita să fie trăită.

Acel Adams, care încerca să-l cumpere, pe el și oamenii lui.

Și Betty! A naibii femeie! Se descurcase în mod remarcabil de misiunea pe care i-o încredințase. Totuși, când intrase în camera lui, o văzuse atât de nervoasă, atât de speriată, încât nu îndrăznise să-i vorbească imediat despre planul lui.

În picioare la piciorul patului, cu mâinile crispate pe bara de sprijin, îl întrebase fără tragere de inimă:

– Voiați să mă vedeți, domnule Mac Koy?

– Oh! nimic foarte presant, Betty. Am rugat-o pe Sharon să-mi facă acest comision, într-adevăr, dar dacă ai alte treburi, pot prea bine să mă mulțumesc să aștept.

– Am puțin de lucru, răspunsese ea, încăpățânată.

– Adevărat? Sunt un mare egoist! Mă credeam singurul bolnav interesant din această secție.

– Atunci, pot să plec? Mă voi întoarce îndată ce...

– Haide, Betty! Ce ți se întâmplă? Nu vrei să-mi spui nimic? De ce această expresie încruntată? Am făcut o prostie? Te-am ofensat fără să vreau? Haide, curaj: dă-i drumul. Te voi readuce pe pământ ferm, n-avea teamă.

– Ei bine...

– Haide! Mă vei urî cu siguranță, dar o să fac pe tatăl îngăduitor: am avut vârsta ta, să știi. Uneori se crede că pământul se va prăbuși și adesea este suficient să vorbești despre asta ca totul să se aranjeze.

– Nu știu dacă veți aprecia ceea ce...

– În fine, haide! Ce-i cu povestea asta? Mă privește, cel puțin?

– Nu știu. Sau mai degrabă da, dar...

– Betty, i-o tăie calm Kenneth, care-și ascundea cu greu exasperarea. Nu există multe soluții: sau îți voi cere ce am de cerut – și mă vei asculta calm – sau ești prea grăbită și vei

reveni curând, sau – a treia soluție – îmi spui ce ai pe suflet. Așadar?

Betty părăsi bara patului și întoarse capul. Dumnezeule, se gândi Kenneth privindu-i fața, este un adevărat copil!

– Este vorba despre doctorița Douglas, mărturisi ea în fine într-un suflu.

El fu surprins să se audă răspunzând cu o agresivitate pe care o controla cu greu:

– Și ce-i cu asta?

– Vedeți: începeți deja să vă înfuriați!

– Niciodată nu m-am simțit mai răbdător, nici mai calm. Așadar, este vorba de doctorița Douglas. Perfect.

– Sau mai degrabă nu: este vorba de Frank.

– Ascultă, Betty am trecut de vârsta ghicitorilor și nici tu nu mai ești chiar un copil. Sugerez să vorbim ca niște adulți despre ceea ce te preocupă. Ai menționat-o pe doctorița Douglas, apoi pe Frank... Se simte rău? Există complicații?

– Nu tocmai, spuse Betty, furioasă. V-am spus adineauri că-i merge foarte bine.

– Încântat să te aud repetând-o. Care este problema, atunci?

– Problema! îi aruncă Betty cu lacrimi în ochi... Acest... Frank îi face curte domnișoarei Douglas și...

– Și ce? întrebă Kenneth, deodată foarte atent.

– Se pare că nu-i displace!

El luă un măr de pe noptieră și-l examină cu o atenție exagerată:

– Ce vrei să spui?

– Nimic în plus! Îi face curte, și el îmi promisese...

– Ah! Ți-a făcut promisiuni?

– Nu este ceea ce credeți! Și apoi, lăsați mărul acela în pace!

Kenneth se execută zâmbind, și ascultă continuarea:

– Frank a devenit serios. S-a săturat de zăpăcitele pe care le-a putut întâlni până acum. El mi-a spus-o. Cu mine, se simte în siguranță și i-ar plăcea să ne vedem și după ieșirea lui din spital. Mi-a cerut chiar...

– Hmmm?

– ... Să vină acasă la mine într-o zi, ca să-i vadă pe părinții mei.

– Înțeleg.

Betty părea gata să izbucnească în plâns.

– Ei bine, este un mincinos. Când am intrat în sala de pansamente, domnișoara Douglas cerceta dacă acel aparat afurisit nu-l rănea. Să-l rănească! Vă imaginați? Eu sunt plătită ca să știu dacă-l jenează sau nu!

– Așa deci!

În ciuda unei iritări pe care și-o stăpânea cu greu, Kenneth nu se putea împiedica să se amuze de furia explozivă a lui Betty.

– Și Frank își petrecuse un braț în jurul taliei ei, continuă ea. Nu numai asta, dar ea se sprijinea de el!

– Ei drăcie! glumi Kenneth, surprins să simtă că urcă în el un val de gelozie. Să flirteze cu un bărbat prins într-un aparat. Este un abuz de putere caracteristic!

– Dați-i drumul, râdeți de mine! Credeam că doctorița Douglas nu vă este... Oh! și apoi, asta nu mă privește.

Se întrerupse, jenată, înainte de a relua:

– Dar îi cunosc, pe acești răniți! Toți au tupeu. Dacă v-aș povesti tot ce am văzut: bărbați pe care-i credeai în agonie și care reînviau îndată ce te apropiai de patul lor...

– Dacă erai urâtă, lucruri de genul acesta cu siguranță nu s-ar fi întâmplat.

– Doar n-o să începeți și dumneavoastră!

– Iartă-mă, Betty. Glumeam.

„Mă comport ca un puști, se gândea el, dar cu atât mai rău. Să-i dăm drumul".

– Și ai văzut... altceva?

– Să fac o întreagă poveste pentru un braț în jurul unei talii?

– Ah! Așadar, s-a petrecut și altceva.

– Da, spuse Betty, stacojie. Frank își pusese fruntea pe umărul doctoriței și ea se prefăcea că aranjează nu știu ce în spatele lui.

– În spatele lui Frank? întrebă Kenneth, care se cam pierdea în toată această gimnastică.

– Nu al meu, în orice caz!

– Și ce-ai făcut, Betty?

– Ce voiați să fac! Eram atât de uluită încât n-am putut să spun nimic. De altfel, eram cu

siguranță cea mai jenată dintre toți trei. Oricum, Frank era întors cu spatele...

– Iată un băiat misterios, hotărât lucru!

– ... Și doctorița Douglas nu părea stânjenită să mă vadă intrând. Dimpotrivă.

– Cum așa, dimpotrivă?

– Știți cum sunt ochii ei, când te privește în față? Larg deschiși, inocenți, chiar când te anunță o enormitate. Un aer de sfidare. Ca și cum voia să se laude cu...

– Să sfârșim, spuse sec Kenneth, ușurat să vadă că nu era nimic mai grav. Sunt sigur că Frank al tău este un tip cumsecade.

– Adevărat?

– Fără îndoială. Acum, fă-mi plăcerea și du-te să-ți termini treaba, apoi vino imediat să mă vezi. Am să-ți vorbesc – îți amintești?

El își reluă mărul și mușcă din el cu poftă, evocând cuvintele tinerei infirmiere.

„Un aer de sfidare. Ca și cum voia să se laude... Oare frumoasa Sharon încerca să mă facă gelos, din întâmplare? Fii atentă, frumoasa mea: în jocurile acestea, riști să ai surprize. Numai această biată Betty se lasă prinsă în aceste copilării“.

El zâmbi de naivitatea tinerei fete, regretând confuz că nu știe, ca ea, să-și exprime sentimentele cu atâta spontanietate.

La sfârșitul după-amiezii, tânăra infirmieră, calmată, senină, fără îndoială liniștită de o explicație furtunoasă cu Frank revenise la Kenneth și acceptase imediat să colaboreze la planul lui. Da, îi va aduna pe toți ai ei în spălătorie și-i va convinge să se îndrepte împreună spre camera lui Kenneth.

Inventând pretextele cele mai nebunești, Mac Koy îi convinsese să părăsească spitalul pentru a veni câtva timp acasă la el. Prietenia ajutând, ei acceptaseră fără să pună prea multe întrebări.

Kenneth savura starea plăcută în care se afla și nimic pe lume nu l-ar fi putut face mai fericit decât să-i știe pe tovarășii săi de pe Minerva plimbându-se prin landă, strivind iarba cu flori roz și mov, sau mai sigur închiși într-un bar, cu coatele pe tejghea, bucuroși că sunt din nou împreună, fără riscul de a vedea universul explodând.

„Am câștigat partida cu Arthur Adams, se gândea Kenneth. Dar Sharon? Ce am de făcut cu Sharon?"

Niciodată nu acceptase fără să scrâșnească din dinți de a se găsi față în față cu un egal, cu cineva care degaja aceeași forță ca a lui.

În toată lunga lui carieră dăduse ordine – un drept pe care-l considera ca fiind dobândit, și scump plătit pentru riscurile pe care accepta să și le asume.

Dar Sharon...? Acea gură pe care doar o atinsese ușor, acel corp pe care nu-l atinsese, acele dueluri permanente...

***

Da, Betty pusese în mod admirabil totul la cale.

În ziua următoare „conversației" sale în sens unic cu Arthur Adams, după scurtul rămas-bun cu Sharon, după o noapte în care urzise nenumărate planuri, unele mai nebunești

decât altele, la ora când bolnavii obosiți de îngrijiri se odihneau, văzuse intrând pe furiș în camera lui, mai întâi unul, apoi doi, trei, patru, cinci din oamenii săi. Grupul semăna cu un pluton care se întoarce dintr-o patrulare. Ghipsați, bandajați, ajutându-se unii pe alții. Același zâmbet fericit le luminase fețele când îl văzuseră pe Mac Koy în plină formă, așezat pe patul lui.

– Fără necazuri, băieți? Nici o infirmieră pe urme? Înțeleg că Betty și-a făcut bine treaba.

Îi lăsase să aștepte un moment înainte de a continua:

– Iată. Voiam să vă văd pe toți aici ca să vă anunț aceasta: plec. Părăsesc spitalul.

– Cum?

– Ca să vă spun totul, prieteni, nu mai suport acest loc. Mă irosesc. Nu am nici un chef să mă târăsc la sala de recuperare, să hoinăresc pe culoare clătinându-mă pe cârjele mele... nu, este foarte puțin pentru mine. Mă întorc la mine, în casa mea de lângă Wick. Și voi toți sunteți bineveniți acolo.

Oamenii se priviseră surprinși, indeciși.

– Mac Koy... n-avem dreptul să ieșim! Medicii spun...

– ... Prostii.

– Dar încă avem nevoie de îngrijiri!

– Mă dezamăgiți, pe cuvântul meu! Vă ofer o casă confortabilă, un port pustiu, cu ploi în toate zilele pe care Dumnezeu le-a făcut, un sat unde nu veți întâlni o pisică, un bar bine aprovizionat, și voi refuzați?

Ei izbucniră în râs.

– Nu se poate spune că într-adevăr descrieți paradisul!

– Așa, are aerul unui loc mai degrabă trist! adăugă Frank. Se poate ști cărui fapt datorăm plăcerea să cunoaștem acest loc încântător?

– Faptul că am nevoie de voi.

– Pentru a face ce?

– Să mă ajutați să reînvăț să merg pe cele două picioare, pur și simplu.

– Dar de ce nu aici?

Kenneth își plecase capul, adoptând expresia încurcată a celui care nu putea convinge pe nimeni.

– Eu... m-am săturat, și nu suport să mă întorc singur acasă la mine.

– Asta-i tot?

– Nu, recunoscu el.

Frank se luminase într-un zâmbet larg.

– Ah: iată-ne ajunși aici. Care este adevăratul motiv?

Kenneth îi privise gânditor. Exista atâta prietenie, dar totodată atâta autoritate în ochii lui încât toți știuseră imediat că orice le va cere, răspunsul va fi „da“.

– Am o mulțime de lucruri să vă spun, și nu pot s-o fac aici – lucruri foarte importante pentru viitorul nostru al tuturor.

În fața expresiilor lor speriate, izbucnise în râs:

– Dacă vă anunțam că vom pleca la Polul Nord, n-ați fi fost atât de îngroziți! Am nevoie de voi, băieți; trebuie să vă implor în genunchi? Vă cer cincisprezece zile, trei săptămâni din viața voastră. Nu este la capătul lumii! Vă ofer o vacanță, un whisky după dorință, o infirmieră pe care unii dintre voi o cunosc deja...

– Hei! strigase Frank cu o voce acută. Vreți să vorbiți despre...

Kenneth începuse să râdă, simțind partida aproape câștigată.

– Unde ai fost să cauți această voce ascuțită, Frank? Oare acest faimos bandaj, te transformă în sirenă?

– Mac Koy... vrei să vorbești de Betty, nu-i așa? Va veni cu noi? Dar ea nu este decât stagiară! I se va da aprobare să...

Cuprins de îndoială, Frank reluase:

– Este Betty, spune? Este ea?

Kenneth își plimbase privirea amuzată peste oamenii lui.

– Este careva care cunoaște o numită Betty, pe aici? Da? Atunci cred că este vorba despre tânăra persoană care, profitând de vacanța ei, va veni să vegheze asupra prețioaselor voastre vieți.

– Ura! răcni Frank. S-a făcut, băieți. În ceea ce mă privește, n-am nici o ezitare.

– Și asta nu-i totul...

Kenneth își trecea oamenii în revistă. Un val de căldură urca în el. Cel puțin, aceștia cinci nu-și vor pierde prostește viața pentru frumoșii ochi ai lui Arthuur Adams.

– ... Am angajat o fată să ne facă supă, încheie el.

– Pfff! Pariez că este urâtă ca dracul!

– Ai pierdut, Frank, este frumoasă ca Maureen O'Hara. Așadar? Sunteți de acord?

Era suficient să-i privească pentru a cunoaște răspunsul. Mac Koy îi concediase pe toți cu un gest.

– Știți unde se găsește biroul de ieșiri, nu-i așa? Atunci, ștergeți-o.

Astfel, Kenneth putu face pace cu conștiința sa. Trebuise să mărturisească oamenilor sumele fabuloase pe care le oferea Compania pentru a cumpăra viețile lor, și se forțase să le explice că era timpul să înceteze să se joace cu moartea.

Asta nu fusese ușor. Dar își alesese cu grijă momentul. În spatele casei, erau toți șase așezați la soarele care apunea, cu un pahar de bere în mână, văzând marea înconjurând cu reflexele ei peninsula unde se agitau cârduri de păsări țipătoare. Bărcile răsturnate pe plaja din Portmahomack păreau niște testoase enorme.

– Priviți, spusese Mac Koy: acest pământ n-are stăpân. Știu că vă va fi greu să vă adaptați la un gen de viață diferit. Știu că inimile voastre vor bate mai puțin repede, deoarece nu vă veți mai asuma riscurile care vă plac.

Pe măsură ce vorbea, se simțea cuprins de un calm atotputernic. Știa că ținându-le acel discurs le reda viața, una adevărată: lebedele sălbatice, pescuitul, această natură aspră și sălbatică, populată de cerbi și de vulturi. Le înapoia vântul deschis și rece care sufla din Norvegia; și dacă le dădea accese de nostalgie pentru această viață de sminitiți pe care o duseseră atât de mult timp, puteau oricând să privească – dar de departe – Marea Nordului, unde se puteau vedea la Dunscaby torțele arzând pe valuri. Pe toată lungimea coastei, începând de la Aberdeen, platformele pe mare păreau aproape la îndemână.

– Oricum, rezumase Mac Koy, anii frumoși s-au terminat pentru petrolul scoțian. Curând, Londra va veni să pompeze petrolul brut și într-un an, americanii vor controla totul.

Pentru mine, pentru voi, pentru toți oamenii ca noi, nu vor mai exista decât munci necalificate.

Oamenii sfârșiseră prin a ceda mai ușor decât sperase. „Iată-i scăpați cu fața curată pentru moment, se gândea el. S-a sfârșit cu nebunia dolarului. Sfârșit. Este atât de bine să fii în viață“.

***

Era așa de bine să fii în viață.

În fiecare zi, o infirmieră venea s-o ajute pe Betty. Sosea din Rose Street pedalând pe o bicicletă veche care scârțâia, cu ochi strălucitori, traversând landa, pe care iarba avea o nesfârșită tentă roz.

După plecarea ei, când prietenii se răspândeau prin casă și noaptea se lăsa, Kenneth privea culorile cum se stingeau una după alta. Timpul părea că se oprește, și el se instala în fața focului pentru a visa.

Rămânea acolo ore întregi. În flăcări, memoria lui făcea să retrăiască Aberdeen – și pe Sharon Douglas.

Capitolul 10

Când Kenneth se trezise în acea dimineață, o burniță impalpabilă pudra geamurile cu o ceață de picături. Până să se vadă, soarele apărea în raze oblice între două saltele de nori.

„Această vreme! Se schimbă de zece ori pe zi!“

El decise să iasă, să străbată câțiva kilometri prin landă.

Numeroasele fragmentări ale coastei erau scăldate de o panglică de spumă. Pe fondul albastru al valurilor, verdele deschis al pășunilor se detașa cu claritate. Fericirea era simplă, într-un peisaj ca acesta.

Totuși, Kenneth ar fi vrut să urle, atât de mult îi lipsea Sharon. O voia acolo, lângă el. Fără ea, ce va face cu viața lui? I-ar fi plăcut atât de mult ca ea să vadă toate astea, să împartă cu el frumusețea acestui loc.

Dar cum să facă? Să crească oi și să tundă lâna lor? Să exploateze turba? Să deschidă o fabrică de țesături? De ce nu? Orice, cu condiția ca Sharon să fie cu el, departe de acel spital. Să-i fie alături, cu mâna într-a lui, să respire cu el acest miros bun al ceții. Să poată cunoaște împreună aceste bucurii simple care dau un sens vieții.

Să-și pună un mantou pe umeri, când frigul vine odată cu noaptea. S-o strângă lângă el. Să simtă umiditatea sărată a părului ei castaniu. S-o privească în ochi, să vadă în ei culoarea valurilor și a ierburilor. Să alerge cu ea între pereții de piatră, în spărturile de lumină, să descopere pădurile de brazi, lacurile sclipitoare ca plăcile de metal, să râdă cu ea străbătând aceste drumuri atât de înguste pe care abia pot trece două mașini una pe lângă alta...

Zgomotul unui motor îl scoase pe Kenneth din reveria lui. Range Roverul frână zdruncinându-se în fața lui.

Frank coborî din el cu mii de precauțiuni. De când îi fusese scos ghipsul, pretindea că se simțea la fel de fragil ca un pahar de cristal.

– Ai fost chemat la telefon, îl anunță el. Părea că este ceva urgent.

– Nici un mesaj?

– Era spitalul din Aberdeen.

Frank însoți această revelație cu o strâmbătură încurcată.

– Crezi că-ți vor face necazuri?

– Sigur că nu.

– Te conduc acasă?

– Să mergem.

***

– Cu doctorița Douglas, vă rog.

Kenneth privea fix focul, așteptând să i se răspundă. Și-o imagina pe Sharon traversând culoarele, sosind în biroul ei...

„Ce m-a apucat? turbă el. Voi fi oare incapabil să-i mărturisesc liniștit că vreau să trăiesc cu ea? Eu care nu mă tem nici de vânt, nici de furtuni, nici de singurătatea landei, îmi va fi teamă să-i spun un lucru atât de simplu?“

Evident, îi șopti o mică voce. Ai încă atâtea lucruri de învățat!

– Alo, Kenneth?

– Da. Tu m-ai chemat?

Îi revedea părul castaniu, ochii mari, își imagina gura atingând ușor aparatul...

– Da, eu. Voaim să știu cum vă simțiți, tu și prietenii tăi.

– Ei bine, nu prea rău, presupun.

– Cum asta, presupui?

– Eu nu sunt medic: nu pot să-ți spun nimic mai precis. Dar se pare că totul e bine.

– Și piciorul tău?

– Piciorul meu?

– O faci dinadins!

– Deloc!

Kenneth recunoștea, surprins, această permanentă furie pe care o simțea urcând în el. Își aminti reveriile sale din landă, și imploră toți sfinții. „De data asta nu mă vei avea, gândi el. Nu mă voi lăsa pradă furiei“.

– Deci? reluă Sharon, ce-i cu piciorul?

– Îl trag puțin, șchiopătez – dar se pare că totul este normal. După medicul din Wick, nu trebuie să mă aștept la o mare ameliorare. Va trebui să mă resemnez să...

– Cum? Dar ar fi trebuit să fii perfect vindecat! Și dacă ai fi urmat un program de recuperare în toată regula, de mult timp...

– Se pare că nu asta spun radiografiile de control.

– Ce radiografii?

– Ai auzit bine. Am făcut, mi s-a cerut să fac noi radiografii și medicul din...

– Wick, știu!

– Asta-i. Îl cunoști?

– Nu am avut această onoare. Care este diagnosticul lui?

– Că osul a fost.... așteaptă: prost îndreptat – este termenul exact? – și că îmi voi petrece restul zilelor șchiopătând ușor.

– Nu cred nici un cuvânt!

– Ei bine: vino și verifică.

– Tu ești acela care va veni aici!

Kenneth zâmbi, imaginându-și cum Sharon fierbea de furie și de indignare.

– Îmi vei face plăcerea să vii imediat, reluă ea. Știi foarte bine cum te-am operat. Dacă cel puțin n-ai comis o...

– Fără grosolănii, te rog. N-am făcut nimic blamabil. Tu, în schimb...

– Mac Koy!

– Da?

– Poți să-mi spui de ce ai plecat asemenea unui hoț, luându-ți oamenii cu tine? Ai profitat de absența mea, și nu sunt pregătită să te iert.

– Sharon... nu-mi place să vorbesc despre asta la telefon; dar le-am salvat în mod incontestabil viața.

– Ca să vezi!

Kenneth își întinse picioarele, se întinse cu voluptate și, satisfăcut, zâmbi la telefon.

– Ei da! I-am scăpat de momeala câștigului. De câteva mii de dolari care ar fi putut să-i tenteze ca să-și dea viața în schimb. Oricum, pentru știința ta, platformele vor fi în curând complet automatizate: vor ajunge în șomaj!

– Poate, dar starea lor de sănătate reclama să rămână în spital.

– Nu. Dimpotrivă, acolo era pericolul. Viața merită câteva mici infirmități, nu crezi?

– Cum faci să mă iriți astfel? De fiecare dată când deschizi gura, am impresia că mă insulți.

– Un dar al cerului, fără îndoială.

– Sper că știi ce faci.

Ea păstră un moment tăcerea, și el încetă să fie mulțumit de el auzindu-i vocea tremurând când reluă:

– Mac Koy, piciorul tău... șchiopătezi într-adevăr?

– N-are nici o importanță. Dacă îmi promiți să fii cuminte, te voi lăsa să-mi împingi scaunul pe rotile.

– Kenneth?

– Da, scumpa mea.

– Te urăsc. Și nu cred nimic din ce mi-ai spus.

– Este adevărat? întrebă el vesel.

– N-am fost niciodată mai sinceră în viața mea.

– Cu atât mai rău pentru tine.

– Kenneth...

El crezu că simte o mărturisire pe buzele ei.

– Da?

– Oh! nimic. Absolut nimic. Du-te naibii.

Capitolul 11

– Betty!

Surprinsă, Sharon o văzu pe tânăra infirmieră îndreptându-se spre ea pe culoarul care ducea la blocul operator.

– Dar te credeam la țară! Mi s-a spus că v-ați luat câteva zile de concediu.

– Nimic mai exact, doctore. Am revenit să-mi iau rămas-bun de la spital. Îl abandonez.

– Ce abandonezi?

– Meseria. Îmi închei studiile.

– Ce s-a întâmplat? Păreai atât de fericită aici, încât se putea crede că erai făcută pentru asta!

– Asta credeam și eu, dar cred că... în fine, iată: mă voi căsători.

– Este oare un motiv ca să abandonezi totul? Altele ca dumneata au dovedit-o deja: munca și căsătoria sunt departe de a fi incompatibile!

Betty părea atât de încurcată și totodată atât de fericită, încât Sharon n-avu inima să insiste. Îndrăzni totuși să întrebe:

– Pot să știu cine este fericitul ales?

– Bineînțeles. Cu atât mai mult cu cât îl cunoașteți, doctore.

Sharon se încruntă.

– Adevărat?

– Amintiți-vă: Frank, „frumosul“ Frank.

– Și dumneata te-ai îndrăgostit la fel de repede? A rămas atât de puțin timp la spital... Dar văd că te plictisesc, cu întrebările mele.

Betty ar fi vrut să dispară sub pământ.

– Nu știți că... În fine, credeam...

– Ce anume, Betty? Este așa de grav?

– Deloc, doctore! Credeam pur și simplu că erați la curent: domnul Mac Koy mi-a cerut să merg la el, la Wick, ca să mă ocup de răniți, și...

– Să te ocupi de răniți? Dar n-aveai dreptul! Nu ți-ai luat diploma și...

– Exista acolo o altă infirmieră, o asigură Betty în defensivă. Și domnul Mac Koy...

– Domnul Mac Koy! Domnul Mac Koy! Când o să încetezi să-mi vorbești despre domnul Mac Koy!

Sharon își dădu brusc seama că striga. Confuză, încercă să se calmeze, privind-o pe tânăra infirmieră cu un pic de gelozie.

– În orice caz ai o mină superbă, Betty. Ai avut timp frumos, s-ar spune?

– Minunat, doctore. Domnul Mac Koy are o casă fabuloasă și prietenii lui sunt de o amabilitate...!

Sharon tăie scurt acest val de laude uimitoare.

– Și lui, cum îi merge?

– Cum se simte?

Betty își plecă ochii, și roșeața care-i invada obrajii făcu să iasă în relief petele roșcate.

– Ce are? își pierdu cumpătul Sharon. Ce vrei să-mi ascunzi? Îi merge mai rău?

– Nu, doctore, nu. Nu-i asta.

– Atunci, ce?

– Cred că trebuie să treacă să vă vadă.

Tânăra femeie simți cum inima i-o ia razna.

– Când asta?

– Poate astăzi.

Toate aceste întrebări păreau s-o pună pe infirmieră la tortură. Sharon preferă să schimbe subiectul.

– Te vei căsători curând?

Betty își regăsi imediat zâmbetul.

– În această iarnă, doctore. Frank va deschide un bar. Și domnul Mac Koy i-a sugerat să-l boteze „Minerva“. O idee bună, nu? El spune că va accepta să fie naș și că pentru a-l boteza se vor putea sparge sticle de șampanie de pereți, și că...

Temându-se să nu se lanseze din nou într-un discurs interminabil, Sharon o întrerupse surâzând.

– Îți doresc multă fericire Betty. Acum scuză-mă, dar datoria mă cheamă.

***

„Acest Kenneth Mac Koy! Va trebui oare să aud toată viața vorbindu-se despre el?“

Sharon împinse ușa biroului său, intră în pas forțat și se așeză la masa ei. Luă un dosar, îl deschise cu furie, întoarse mașinal câteva foi, îl închise cu un pocnet.

Imposibil să lucreze.

Se trânti pe spătarul fotoliului său și închise ochii. Vocea lui Betty răsuna încă în urechile ei: „Regiunea este atât de frumoasă, acolo sus!“

„Știu, se gândea ea. Știu. De când datează ultima mea plimbare prin landă? Ultima dată când am respirat mirosul de cimbrișor sălbatic? Ultima dată când am văzut gălbenelele, orhideele, cebareele și panselele? Ultima dată când am văzut strălucirea mării, când am simțit spuma valurilor?“

„Kenneth... Atâta timp petrecut fără tine. Atâta timp pierdut, atâta orgoliu... S-a sfârșit, acum. Prea târziu, totul este sfârșit.

Sharon redeschise ochii.

„Și ce să fac, să mucegăiesc în această cameră fără fereastră“ Să aștept să fiu chemată; iată. Toată viața voi aștepta să fiu chemată“.

Betty are dreptate: uit că locuiesc într-o țară unde un ponei costă mai puțin scump decât o bicicletă. Am hotărât, prostește să-mi petrec viața închisă.

Pentru care motiv? Pentru că nu-mi place această meserie? Am ajuns să mă întreb. Alții o vor face la fel de bine ca mine, dacă aș decide să abandonez.

Asta mă anunța Betty adineauri: „Abandonez“ și eu am învinuit-o cu cruzime. Ca și cum n-avea dreptul să-și abandoneze drumul.

Dar dreptul de a iubi?

Oh! Kenneth, dacă aș fi știut să mă arăt mai blândă, dacă ai fi înțeles mai bine că nu făceam decât să mă protejez. Dacă trenul nostru n-ar fi deraiat, chiar înainte de a pleca. Dacă n-aș fi dorit atât de mult să fiu cu tine, dacă....

– Doctorița Douglas este chemată la urgențe.

Sharon fulgeră difuzorul cu o privire întunecată.

– Sosesc. Nu-i nevoie să strigi atât de tare: sunt aici. Întotdeauna gata să răspundă la apel, Sharon Douglas.

Se ridică, își netezi mașinal părul, deschise ușa...

Acolo, la capătul culoarului, în fața ascensorului, un mic grup părea că aștepta. O recunoscu pe Betty, care ridică un braț ca să-i facă semn să se apropie.

Tânăra fată se afla în spatele unui scaun de infirm pe care-l împingea afară din ascensor. Alte scaune rulante îl înconjurau. Și Sharon se întreba vag cum putuse ea singură să escorteze toți acești bolnavi până acolo.

Abia atunci văzu părul negru, ochii albaștri ai bărbatului care ocupa primul scaun. Kenneth. În jurul lui, îi recunoscu pe rând pe Frank, Sean și acel negru uriaș pe care-l întâlnise pe Minerva.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

„Dumnezeule! dar ce era cu ei? Așadar, Kenneth nu glumea, la telefon? De ce n-a venit mai devreme? De ce?“

Ca într-un film cu încetinitorul, îi văzu atunci ridicându-se, aruncând păturile care le acopereau genunchii.

Apoi îl văzu pe Kenneth îndreptându-se spre ea, bucuros ca un copil.

„Îndrăznește să-mi facă o farsă de un atât de prost gust!“ se gândi ea, cu un amestec de ușurare și de indignare. „Kenneth Mac Koy, mă întreb dacă-mi va ajunge toată viața ca să te fac să plătești asta!“

El ajunse în fața ei, înainte ca ea să schițeze un pas. Ea îi regăsea trăsăturile hotărâte, bărbia voluntară, apoi îi simți brațele cuprinzând-o.

– Știu, șopti el. Știu, ești nebună de furie. Dar mi-era atât de teamă de tine: teamă de a te iubi prea mult! Mă temeam... ce știu oare? Că mă vei alunga, că-mi vei porunci să mă reîntorc imediat de unde vin.

Buzele lor aproape se atingeau.

– Și dacă o făceam? întrebă ea, amestecându-și respirația cu a lui. Numai pentru a te învăța să trăiești?

– Să învăț să trăiesc?

El zâmbea fericit. La urechea lui strălucea acel faimos diamant care fusese cât pe ce să provoace o dramă.

– O vom face împreună, Sharon. Avem timp – tot timpul din lume.

Capitolul 12

Sharon intrase cu neîncredere în casa lui Kenneth. În lungul lor voiaj cu mașina, prin landă, rămăsese crispată, cu mâinile înmănușate încrucișate cuminte pe genunchi, afișând o indiferență prudentă.

Ajunsă în fața mării, deschisese ochii neîncrezători, asemenea unui copil descoperind ceva la care nu se aștepta.

Kenneth deschise ușa și se dădu în lături pentru a lăsa să treacă invitata lui, îndepărtându-se ca să n-o atingă. Respecta tăcerea ei, știind că amândoi erau în pragul unui domeniu necunoscut.

Obiectele familiare, mobilele, marele șemineu în care ardea focul, tot ce constituia

totuși decorul lui cotidian de atâtea zile i se părea deodată străin, deplasat.

Această încăpere pe care vrusese să i-o arate călduroasă, apărată de sălbăticia mării, îi apărea acum banală, rece, fără suflet. Îi era ciudă că lăsase aceste ziare pe jos, că aruncase într-un colț aceste cizme de cauciuc scoase în grabă la întoarcerea dintr-o plimbare.

Pe o masă mare de lemn, sclipind în reflexele focului, pahare, sticle, amintindu-i lui Kenneth de ultima petrecere.

Peste Betty, peste infirmieră: plecase ca un nebun la bordul mașinii lui pentru a se năpusti spre Aberdeen și spre spital. Revedea scena regăsirii lor pe acel culoar luminat de neon. Încă auzea râsul însoțitorilor lui, fericiți de acea bună farsă care i-o făcuseră doctoriței. Încă simțea lângă el corpul lui Sharon.

„Avem tot timpul din lume pentru a învăța să trăim,“ îi spusese el. Totuși, acum își dădea seama că va trebui cu adevărat să se cunoască. Simțea că între ei se ridică un zid pe care nu și-l imaginase.

Sharon se apropie instinctiv de șemineu, întinzând mâinile spre flăcări, apoi cu un gest mașinal, ridică gulerul mantoului.

El primi acest gest drept o mișcare de apărare. Se apăra de el, așa cum el voia să se apere de ea.

Începu să adune hârtiile împrăștiate, revistele, strânse paharele pe un colț de masă. În doi pași, ajunse la șemineu, aruncă în el un buștean care izbucni într-o jerbă de scântei, reveni la masă și aruncă, fără să se întoarcă spre tânăra femeie:

– Vrei să bei ceva?

Și cum ea nu răspundea, adăugă anapoda, jenat:

– Nu ți-e prea frig? Poate, cald? Dă-mi mantoul tău.

Fără un cuvânt, ea își scoase haina grea și i-o întinse. El o luă, o examină ca și cum voia s-o cumpere, privi în jurul lui, ezită un moment și o aruncă pe un scaun.

Sharon zâmbi.

– La prima întrebare, voi răspunde: „da“. La a doua: „nu“. Este foarte bine la tine.

Acest răspuns îl reconfortă pe Kenneth. Se temea să nu fi fost șocată de dezordinea pe care o lăsase în urma lui, și cu un sentiment de mândrie absurdă aruncă o privire satisfăcută bibliotecii, celor zece mici picturi care decorau peretele din fund, scării, strălucind de ceară...

Sharon se așeză, alegând fără să știe, fotoliul stăpânului locurilor. El se încruntă, dar nu spuse nimic.

Tânăra femeie dispărea aproape în întregime între perne, și Kenneth se prefăcu că nu vede lungile ei picioare pe care le strânse spre ea. La fel cum ignoră mâna fină care lua paharul pe care i-l întindea.

Întrebare prostească pentru întrebare prostească, se gândi el, să-i dăm drumul:

– Îți place?

– Mi-ar plăcea cu mai mult sifon.

– Nu. Voiam să spun... acest salon – îți place?

Sharon îl simțea îngrozitor de stânjenit. Ea căuta în van un răspuns care să-l destindă, și optă pentru unul banal:

– N-ai avut niciodată probleme cu șemineul?

El izbucni în râs.

– Niciodată, spuse el, sarcastic. Șemineul meu trage teribil, dezordinea pe care o vezi esta elaborată cu grijă și-mi place. Robinetele din sălile de baie se închid perfect... și ce altceva? Ah! da: nici o menajeră n-a stat vreodată mai mult de trei zile. De ce? Primo: locuiesc prea departe de toți. Secundo: îi interzic să se atingă de ceva. Terțio: urăsc să calce în bucătărie; în afară de a spăla cratițele, îmi prepar singur mâncarea, rareori îmi fac patul și... ei bine! Îmi voi pregăti un whisky. Dacă voi găsi totuși un pahar curat în această...

– Dezordine?

– Exact. Și nimeni nu va schimba nimic din obiceiurile mele.

– Oh! făcu Sharon, pe tonul pe care l-ar fi luat ca să oprească un cal. Privește-mă bine: n-am ridicat nici degetul mic pentru a atinge ceva. Și aș putea cu greutate să ocup mai puțin loc: nu știu nici măcar dacă aș fi capabilă să ies... dar poate stau în fotoliul tău, nu?

– Fotoliul meu?

Mare senior, Kenneth declară:

– Poți să-l păstrezi.

În fața expresiei de copil prost crescut, Sharon izbucni în râs. Părea atât de agitat, așa de dezorientat. Părea că are optsprexece ani, și ea nu se simțea deloc mai în vârstă.

– Mulțumesc mult, spuse ea ironic.

Cu un aer mărinimos, adăugă:

– Poți să te așezi în fața mea.

Kenneth se lăsă să cadă într-un scaun mare de piele.

– Confortabil, nu? Dar greu de a ieși din el.

– Poate că este mai bine așa, murmură Sharon.

– Cum asta?

El o fixă cu neîncredere.

– Crezi că ne vom petrece noaptea uitându-ne cu dușmănie unul la altul, țintuiți în aceste fotolii? Oricum, trebuie să reușesc să mă ridic pentru a aprinde lumina.

El aprinse una, două, apoi trei lămpi și o lumină blândă însoți strălucirea roșiatică a focului de lemne. Sharon se întinse, cu un mic oftat.

– Ce este?

Subit neliniștit, Kenneth se opri și se apropie de ea.

– Nu te simți bine?

– Din contră; era un oftat de mulțumire. Mă simt minunat de bine.

El se așeză pe un braț al fotoliului, care se lăsă sub greutatea lui. Încet, parcă intimidat, se aplecă spre ea ca să-i atingă ușor gâtul cu vârful buzelor. O simți pe tânăra femeie încordându-se și îndepărtându-se imperceptibil.

– Ca o pasăre prinsă în laț.

– Ce vrei să spui?

– Aici, spuse el punându-și degetul pe locul unde o sărutase. Inima ta bate asemenea unei păsări prinsă în laț.

Fără să înceteze să privească flăcările, Sharon își puse mâna peste cea a lui Kenneth.

– Este adevărat.

– Ce este adevărat?

– Că nu mă simt foarte în largul meu. Am impresia că te văd pentru prima dată. Impresia că am descins într-un hotel, construit pe nu știu ce faleză. Poate că această casă se va

răsturna în mare. Poate că platforma n-a existat niciodată. Că spitalul a fost distrus de un cutremur de pământ... Mă simt vag vinovată că am plecat atât de repede. În mașină...

Își lăsă fraza în suspensie, gânditoare.

– Spune.

– ... În mașină, te priveam cum conduci și încercam să-ți reconstitui portretul după diferitele fațete pe care le cunoșteam despre tine.

– Sunt unele de care nu sunt foarte mândru.

– Aceea din prima zi, continuă ea, fără să-l fi auzit. Aceea de la Roma și de la Acapulco... și aceea a rănitului întins pe punte. Îți era atât de rău?

– Pfft!

– Dar încă?

– Mă prefăceam că-mi este rău! Dacă strigam, era pentru ca acea bandă de năuci să se hotărască să reacționeze.

– Adevărat?

Tânăra femeie încercă să se ridice. El îi puse o mână pe umăr ca s-o împiedice.

– Rămâi cuminte lângă foc. Îți voi servi un alt pahar și mă duc să văd ce se petrece sus.

– Sus?

– Îți închipui că vei fi cazată în salon? Trebuie să te instalez în camera ta...

– Pot să te ajut, poate?

– Da. Nemișcându-te din fotoliu. Revin într-un minut. Se sprijini de umărul ei ca să se redreseze. Ea își ridică încet capul și pentru prima dată de când intrase în casa lui, văzu minunata lumină albastră din ochii lui.

– Vin imediat.

Îi auzi pașii deasupra capului ei, deplasând o mobilă, trăgând perdelele. Apoi distinse o trosnitură de lemn uscat, și-și spuse cu plăcere că și acolo exista un foc gata să fie aprins.

El coborî în mare grabă pentru a intra într-o încăpere care presupuse că este bucătăria. Ieși curând de acolo, împingând în fața lui o masă pe rotile pe care o plasă între cele două fotolii, în fața căminului.

– Poftim, doamnă!

– Dar, Kenneth...!

Flăcările se reflectau în licăriri roșii pe argintărie și pahare, atât de fine încât te puteai teme că vor fi topite de căldură.

Cu multă seriozitate și îndemânare, el puse pateul de ficat de gâscă pe două farfurii, adăugă salată, puse pâine într-un toaster, dădu un bobârnac celor trei trandafiri aflați într-o vază cu gâtul îngust, întinse un șervet pe genunchii invitatei lui, puse paharele pe masă cu mii de precauțiuni, și se lăsă în fine să recadă în fotoliul lui.

Sharon aștepta o remarcă, o frază, dar el se mulțumi să ungă cu grijă o felie de pâine prăjită pe care i-o întinse fără un cuvânt. Și fu rândul tinerei femei să se scufunde pentru prima dată în ochii săi.

Privirea ei îl întreba cu seriozitate, o fervoare care-l emoționară profund și pasărea prizonieră de la gâtul ei reîncepu să bată nebunește din aripi.

Ea își puse cu grijă pâinea prăjită pe marginea farfuriei, își strânse liniștită șervetul, își destinse picioarele lungi și se ridică.

– Ceva nu-i în ordine? Sharon! Unde te duci?

Ea își trimise la plimbare pantofii și puse un picior pe prima treaptă a scării.

– Ghicește.

Urca deja încet treptele.

– Sharon!

Kenneth se ridică încet, ca și cum ezita. Ea dispăruse deja la etaj. Își aruncă șervetul pe un scaun, împinse masa, se avântă pe scară și pătrunse în cameră în momentul când ea își scotea pieptenele care-i ținea părul. Îl privea cu acel aer serios care-i plăcea atât de mult la ea.

O strânse atât de furios în brațe încât se lovi de marginea patului înainte de a se prăbuși pe el.

– Dumnezeule, Sharon....!

El îi luă fața între mâini, îi îndepărtă părul spre tâmple, risipind pe frunte, pe obraji, pe gât, un val de sărutări rapide, aproape scos din minți, fără a înceta să-i repete numele ca o litanie, cu aceeași fervoare ca a ei ritmând numele acestui bărbat pe care i-l dăduse marea, focul, landa, vântul.

Sfârșit